

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

8564 *Llei 29/2015, de 30 de juliol, de cooperació jurídica internacional en matèria civil.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

Aquesta Llei de cooperació jurídica internacional en matèria civil dóna compliment a un manament que ja contenia la disposició final vintena de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, i que, de fet, estava pendent des de la promulgació de la Llei orgànica del poder judicial l'any 1985, de manera que es compleix la necessitat imperiosa de dotar Espanya d'una regulació moderna sobre la cooperació jurídica internacional en matèria civil.

Dins d'un complex marc de relacions internacionals amb nombrosos tractats i acords internacionals en vigor, i nombroses disposicions de la Unió Europea, una llei de cooperació jurídica internacional interna ha de tenir un caràcter subsidiari. Aquest caràcter es posa de manifest a l'article 2.a) que, en virtut del principi de primacia del dret de la Unió, dóna prioritat a l'aplicació en aquesta matèria de les normes de la Unió Europea i dels tractats i acords internacionals en què Espanya sigui part. El principi d'especialitat es veu reflectit a l'article 2.b), que permet la prioritat de normes sectorials específiques com les que contenen la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal, la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'adopció internacional, la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil, i el text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre, després de la seva modificació per la Llei 3/2014, de 27 de març. En aquest marc, és clar que un instrument com el present aporta seguretat jurídica i certesa afegides a l'àrea de la cooperació jurídica internacional.

El marc objectiu d'aquesta Llei ha de ser limitat. No s'hi aborden per tant, per referència a normatives sectorials més específiques i atès el caràcter de marc general de la present norma, per exemple, la regulació d'actes de cooperació per facilitar la presentació de demandes, processos concursals estrangers, assistència jurídica gratuïta internacional, sol·licituds d'obtenció d'aliments o sostracció internacional de menors, ja que són matèries que tenen un millor encaix en normativa legal específica i especialitzada, i això sense perjudici d'aplicar a aquestes matèries la present normativa amb caràcter subsidiari.

Val a dir el mateix de les normes que regulen les funcions auxiliars a l'Administració de justícia dels funcionaris diplomàtics i consulars de carrera o per altres persones legalment autoritzades. S'ha pogut aprofitar aquesta Llei per aclarir les competències dels funcionaris espanyols i les condicions de l'exercici d'aquestes competències, tant per funcionaris espanyols a l'estranger com per agents estrangers a Espanya, però el caràcter bàsic i el seu marc general permeten remetre a una legislació especial i més detallada aquests aspectes.

Tampoc les demandes contra estats que puguin encaixar en casos admissibles per la Convenció de les Nacions Unides de 2 de desembre de 2004, sobre les immunitats jurisdiccionals dels estats i dels seus béns, ratificada per Espanya el 21 de setembre de 2011, són objecte d'un desplegament processal específic en aquesta Llei, més enllà de clarificar què s'ha de fer en supòsits de citacions a termini i notificacions judicials adreçades contra estats estrangers.

El concepte de cooperació jurídica internacional s'utilitza de manera molt àmplia en aquesta Llei, fet que permet incloure matèries que com la litispendència i la connexitat internacionals, el reconeixement i l'execució de sentències o la informació i prova del dret estranger, en sentit estricte, són alienes al concepte indicat i que tradicionalment s'han regulat en altres cossos normatius, com la Llei d'enjudiciament civil o la Llei orgànica del poder judicial.

II

Aquesta Llei s'aplica en matèria civil i mercantil independentment de la naturalesa de l'òrgan jurisdiccional, incloent-hi la responsabilitat civil derivada de delictes i els contractes de treball, i parteix d'un principi general favorable al desenvolupament ampli de la cooperació jurídica internacional, fins i tot en absència de reciprocitat, però amb la possibilitat de denegació de la cooperació jurídica internacional quan hi hagi denegació reiterada de cooperació o prohibició legal de prestar-la. Es dóna prioritat així els interessos de la ciutadania perquè vegin assegurats i protegits els seus drets, inclòs el dret a la tutela judicial efectiva, independentment de l'actitud més o menys col·laborativa de determinats estats, fet que no ha d'obstar mai a l'oferiment de reciprocitat com a bona pràctica. Aquestes premisses assumeixen, així, l'obligació general de cooperació que emana del dret internacional general.

A la vista de la importància que en el món de la cooperació jurídica internacional tenen i tindran les comunicacions judicials directes, la Llei opta per habilitar tots els òrgans jurisdiccionals espanyols per comunicar-se sense intermediació amb òrgans jurisdiccionals d'altres estats dins dels límits marcats pel respecte als ordenaments jurídics de tots dos estats i a la independència judicial. L'existència de normativa que forma part del nostre ordenament jurídic i que articula la possibilitat de comunicacions judicials directes, cas dels articles 11(6), (7) i 15 del Reglament (CE) núm. 2201/2003 del Consell, de 27 de novembre de 2003, relatiu a la competència, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria matrimonial i de responsabilitat parental, pel qual es deroga el Reglament (CE) núm. 1347/2000, i dels articles 8, 9 i 31 del Conveni de l'Haia, de 19 d'octubre de 1996, relatiu a la competència, la llei aplicable, el reconeixement, l'execució i la cooperació en matèria de responsabilitat parental i de mesures de protecció dels nens, per exemple, fa que s'hagin de proveir ja de base normativa habilitadora, encara que sigui genèrica, les comunicacions judicials directes. L'actualitat de la matèria es manifesta en la publicació per la Conferència de l'Haia de la Guia emergent respecte al desenvolupament de la Xarxa internacional de jutges de la Conferència de l'Haia i principis generals per a les comunicacions judicials, incloses les salvaguardes comunament acceptades en casos específics, dins del context de la Xarxa internacional de jutges de la Conferència de l'Haia.

III

El títol I de la Llei regula el règim general de la cooperació jurídica internacional i s'aplica a les sol·licituds de cooperació jurídica en matèria de notificació i trasllat de documents judicials i extrajudicials i respecte a l'obtenció i pràctica de la prova. Com a resposta a la complexitat tècnica actual inherent a la cooperació jurídica internacional, es designa el Ministeri de Justícia com a autoritat central espanyola. Aquest útil principi de concentració ja existeix en la normativa espanyola interna i així, per exemple, la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil, configura, per raons similars, l'Oficina Central del Registre com l'autoritat encarregada en matèria de cooperació internacional en totes les matèries sotmeses a aquesta Llei. Les funcions del Ministeri de Justícia com a autoritat

central estan descrites a l'article 8 de la Llei i coincideixen en gran mesura amb les que se li atribueixen en virtut de tractats i acords internacionals i les normes de la Unió Europea, i han de facilitar la cooperació jurídica internacional tant si la requereix una autoritat espanyola com si és espanyola l'autoritat requerida.

En el camp de la cooperació jurídica internacional en matèria civil, aquesta Llei omple un buit intern derivat de l'absència a Espanya d'un règim legal comú en aquest sector, aplicable tant als actes de comunicació de documents judicials i extrajudicials com a la pràctica i obtenció de proves, amb la idea que un règim general de la cooperació jurídica internacional s'ha de dissenyar com un mitjà efectiu per facilitar la tasca als òrgans jurisdiccionals en la seva funció d'administrar justícia, i s'ha de permetre així l'efectivitat en el pla internacional de la tutela judicial efectiva.

El règim comú intern vigent de la cooperació jurídica internacional ve donat per les previsions de l'article 177 de la Llei d'enjudiciament civil, pels articles 276 a 278 de la Llei orgànica del poder judicial i per les previsions del capítol II del títol IV de l'Acord de 15 de setembre de 2005, del Ple del Consell General del Poder Judicial, pel qual s'aprova el Reglament 1/2005, dels aspectes accessoris de les actuacions judicials (articles 74 al 80).

La present Llei integra i detalla, amb les adaptacions necessàries, la normativa indicada, i passa així a cobrir de manera efectiva la remissió legislativa que fa l'article 177 de la Llei d'enjudiciament civil, dedicat a la cooperació judicial internacional, a la legislació interna que sigui aplicable a falta de normes de la Unió Europea i de tractats internacionals que siguin aplicables per a la pràctica d'actuacions judicials a l'estranger i per al moment en què les autoritats judicials estrangeres sol·licitin la cooperació dels òrgans jurisdiccionals espanyols.

Aquesta Llei millora la situació anterior que es basava en l'article 276 de la Llei orgànica del poder judicial per als casos d'assistència judicial activa sol·licitada per òrgans jurisdiccionals espanyols i en els articles 277 i 278 de la mateixa Llei per als casos d'assistència judicial passiva sol·licitada per òrgans jurisdiccionals estrangers, i omple un buit legal denunciat fa anys.

Les normes que conté el capítol I del títol I són comunes a la cooperació jurídica en l'àmbit de les notificacions i l'obtenció de proves. En aquestes, s'hi descriuen les vies de transmissió, l'elecció de les quals en el cas concret depèn, en definitiva, del que disposa la legislació de l'Estat estranger requerit o requeridor, i s'estableix el contingut mínim de les sol·licituds respecte de les quals l'autoritat central espanyola ha de comprovar que reuneixen el contingut i els requisits fixats legalment, de manera que, quan la sol·licitud no reuneixi els requisits que preveu l'article 10, es retorna a l'autoritat requeridora, amb indicació dels motius concrets de la devolució. La Llei també s'ocupa de l'idioma i la tramitació, que varia segons siguin requerides autoritats espanyoles o estrangeres, i s'especifica que les sol·licituds adreçades a autoritats espanyoles s'han d'executar de conformitat amb les normes processals espanyoles i que només excepcionalment i a petició de l'autoritat estrangera s'han d'acceptar procediments especials, sempre que siguin compatibles amb la legislació espanyola i siguin practicables. També es detallen els motius de denegació, i s'estipula a més que s'ha de dictar una resolució motivada per la qual es denegui l'execució de la sol·licitud.

La Llei s'ocupa de l'execució a l'estranger de diligències processals per funcionaris consulars i diplomàtics espanyols i aborda qüestions accessòries a la cooperació jurídica internacional, i permet l'ús de qualssevol mitjans tecnològics que siguin adequats per a la pràctica de les diligències de cooperació, alhora que especifica que les despeses són a càrrec de l'autoritat requeridora, la qual pot, si s'escau, fer-les repercutir en la part a instància de la qual es faci la sol·licitud de cooperació jurídica internacional. L'autoritat central espanyola en cap cas assumeix cap despesa derivada de les sol·licituds de cooperació que rebí, i pot sol·licitar una provisió de fons si l'autoritat estrangera amb la qual cooperi li exigeix algun pagament vinculat a la sol·licitud.

IV

En els capítols II, III i IV del títol I es regulen els requisits especials relatius, respectivament, a l'àmbit de les notificacions de documents judicials i extrajudicials i a l'obtenció de proves. La simplificació de la regulació exigida s'aprecia, per exemple, en l'elecció dels mitjans escollits per practicar els actes de comunicació, notificació i trasllat de documents a l'estranger, i fins i tot es disposa que les autoritats espanyoles poden remetre les comunicacions directament als seus destinataris per correu certificat amb justificant de recepció o mitjà anàleg que deixi constància de la seva recepció. Aquesta possibilitat, la introducció de la qual respon a la voluntat de facilitar la notificació i reduir-ne els costos, s'ha de relacionar amb el que disposa l'article 25 respecte a l'idioma, atès que els documents es poden transmetre en una llengua que el destinatari entengui, encara que no sigui una llengua oficial de l'Estat requerit. Cap d'aquestes previsions ha de causar cap dificultat en relació amb el futur reconeixement i execució de la decisió espanyola a l'estranger, si la part, com és freqüent, compareix i participa en el procés espanyol. S'han previst, a més, els casos d'incompareixença del demandat i la protecció dels drets de defensa en aquests casos, i en relació amb els actes de notificació adreçats a estats estrangers s'ha introduït una regla especial a l'article 27; en el capítol III també es regulen els actes de notificació i trasllat de documents extrajudicials. El capítol IV conté normes especials sobre la pràctica i l'obtenció de proves a l'estranger on es recorre a criteris de simplicitat i subsidiarietat amb detall del procediment, el contingut i els requisits d'aquesta activitat.

Dins del règim general de la cooperació jurídica internacional s'ha redactat una norma que aborda els problemes específics de la protecció de dades personals cercant un equilibri raonable entre els principis de proporcionalitat i minimització, i la necessitat d'evitar restriccions o estàndards excessius que puguin comprometre la fluïdesa necessària del trànsit judicial internacional. En la norma que es proposa també es preveu la necessitat que tots els actes de cooperació jurídica internacional portin una informació clara sobre límits de l'ús de les dades personals transmeses.

V

En matèria de prova del dret estranger, no es considera convenient alterar el sistema espanyol vigent després de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, però es considera prudent especificar que, quan les parts no hagin pogut acreditar el contingut i la vigència del dret estranger, es pot aplicar el dret espanyol, en evitació així d'una denegació de justícia que podria ser injustificada si es desestima la demanda, i a la recerca de la tutela judicial efectiva.

S'ha cercat d'aquesta manera incidir en un dels aspectes més controvertits del sistema d'al·legació i prova del dret estranger. El nostre sistema es caracteritza per ser un sistema mixt que combina el principi d'al·legació i prova a instància de part amb la possibilitat que el tribunal completi aquesta prova, valent-se de tots els mitjans d'investigació que consideri necessaris. Fins avui no s'especificava què calia fer en els supòsits en què el dret estranger no s'hagi pogut provar. En la pràctica forense s'havien proposat en essència dues solucions, la desestimació de la demanda i l'aplicació de la *lex fori*. El present text es decanta per aquesta última solució, que és la tradicional en el nostre sistema i la majoritària en els sistemes de dret internacional privat del nostre entorn. És, així mateix, la solució que més s'adequa a la jurisprudència constitucional de la qual es dedueix que la desestimació de la demanda conculcaria en determinats supòsits el dret a la tutela judicial efectiva.

S'ha d'entendre que la falta de prova del dret estranger dins d'un procés judicial és un fet excepcional que només succeeix quan les parts no aconseguen provar el dret estranger i sense oblidar la possibilitat que el tribunal cooperi en l'acreditació d'aquest contingut. A més, s'han de respectar els sistemes específics que en lleis especials prevegin altres solucions iguals o diverses, per referència, per exemple a la normativa de protecció de consumidors i usuaris així com a la registral civil.

Aquesta Llei, a més, clarifica la interpretació del valor probatori de la prova practicada d'acord amb els criteris de la sana crítica i determina el valor dels informes pericials sobre la matèria.

VI

Pel que fa a informació sobre el dret estranger, el sistema que s'adopta és subsidiari, fet que condiona la seva aplicació efectiva, respecte de la normativa nacional i internacional, si considerem els instruments vigents a la Unió Europea, els dos convenis multilaterals de Londres de 7 de juny de 1968, amb el seu protocol addicional fet a Estrasburg el 15 de març de 1978, i de Montevideo de 8 de maig de 1979, i els bilaterals en què Espanya és part i que contenen previsions sobre la matèria, cas, per exemple, del bilateral amb el Marroc de 30 de maig de 1997, que regula de manera molt precisa la informació a subministrar i les vies, i la comunicació s'ha de fer de la millor manera possible a través de les autoritats centrals designades. És per això que es regula un procés habilitador, però simple i senzill a la vegada, de manera que permeti obtenir una hipotètica resposta.

A l'article 35, per exemple, es regulen les peticions d'informació de dret estranger pels òrgans judicials, i pels notaris i registradors. En aquest camp no s'han de generar falses expectatives, ja que la regulació s'aplica a falta d'una norma convencional o europea i no hi ha cap garantia que les autoritats estrangeres accedeixin a proporcionar la informació esmentada.

VII

La definició de criteris adequats en matèria de litispendència internacional i de connexitat és una exigència ineludible que ha d'aportar seguretat jurídica i previsibilitat a les parts. Una conseqüència directa de l'existència de processos paral·lels en diferents estats és la possibilitat que es dictin resolucions contradictòries. Aquesta Llei afronta aquesta qüestió i aporta un mecanisme que es pretén senzill i eficaç en línia amb les tendències de la normativa de la Unió Europea.

Els criteris que aporta el nou Reglament (UE) núm. 1215/2012 del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2012, relatiu a la competència judicial, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria civil i mercantil, per a casos de processos pendents davant d'òrgans jurisdiccionals de tercers estats, són així generalment admissibles en relació amb les matèries no incloses a l'instrument esmentat.

Ha de quedar clarificat que la introducció de normes sobre litispendència i connexitat en relació amb tercers estats pel Reglament esmentat fa que s'apliquin aquestes amb preferència sobre les normes que conté el present text. Per consegüent, les disposicions que s'hi contenen s'han d'aplicar a les matèries que no regula aquest Reglament, això és, essencialment, a matèries de dret de la persona, família, successions i dret concursal.

A l'article 39 es regula l'excepció de litispendència. S'ha de destacar que l'apreciació de l'excepció és potestativa, igual que ocorre en el Reglament de la Unió Europea que inspira la norma. Això és adequat i es justifica atès que es tracta de valorar la concurrència d'un procés en un tercer Estat amb el qual no hi ha cap vincle. D'aquí que l'apreciació de l'excepció es faci dependre d'una sèrie de requisits cumulatiu, com que l'òrgan estranger estigui coneixent en virtut d'un fòrum raonable així com que la resolució eventualment dictada per aquest òrgan sigui susceptible de reconeixement a Espanya. S'exigeix, finalment, que l'òrgan jurisdiccional espanyol conclougui que la suspensió del procediment obert a Espanya és necessària en nom de la bona administració de justícia. L'aixecament de la suspensió, previst en el segon apartat del precepte, es fa dependre així mateix de requisits anàlegs, encara que en aquest cas no són cumulatiu sinó alternatiu (la conclusió o suspensió del procediment en el tercer Estat de què es tracti; que es consideri poc probable que el procediment conclougui en un termini raonable o que es consideri necessària la continuació del procediment per a la bona administració de justícia).

El preàmbul del Reglament (UE) núm. 1215/2012 del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2012, precisa el sentit d'aquest últim requisit relatiu a l'apreciació de la bona administració de justícia a l'apartat (24). Assenyala que s'ha de fer una valoració del conjunt de les circumstàncies del cas, en particular de les connexions entre els fets de l'assumpte i les parts i el tercer Estat de què es tracti (encara que aquesta qüestió s'ha de valorar de conformitat amb les previsions que conté la lletra a) de l'article 39 del present text que no té equivalent en el text del Reglament), de la fase en què es troba el procediment en aquest tercer Estat i si cal esperar que es dicti resolució en un termini raonable.

VIII

El procés judicial d'execució és una de les peces clau del text i una de les àrees més necessitades de reforma en la nostra legislació interna. La vigent Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, va derogar l'anterior Llei d'enjudiciament civil, aprovada pel Reial decret de 3 de febrer de 1881, amb l'excepció, entre altres normes, dels articles 951 a 958, sobre eficàcia a Espanya de sentències dictades per òrgans jurisdiccionals estrangers, que van quedar en vigor fins a la vigència de la Llei sobre cooperació jurídica internacional en matèria civil.

El disseny actual dels articles 951 a 958 de la Llei d'enjudiciament civil de 1881 no es coordina amb la jurisprudència del Tribunal Suprem, que ha desbordat el tenor literal d'aquests preceptes, ni amb lleis especials modernes o amb la doctrina més autoritzada. Per al disseny d'un nou procés judicial d'execució s'han tingut en compte els corrents doctrinals més actuals així com les concrecions legislatives més recents que, a tall d'exemple, sorgeixen de la normativa de la Unió Europea, i d'exemples puntuals de la nostra normativa recent continguts en textos com la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal, la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'adopció internacional, i la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.

Les normes que integren el títol V suposen una revisió de conjunt del sector del reconeixement i l'execució de decisions estrangeres que es considera especialment adequada en virtut de dues consideracions. En primer lloc, es tracta d'un àmbit especialment rellevant atès que en els tractats i reglaments de la Unió Europea regeix el principi de reciprocitat, de manera que només són aplicables respecte a resolucions judicials originàries d'estats part en els instruments esmentats i relatives a matèries cobertes per aquests. Són, per tant, molt freqüents els supòsits en els quals s'ha d'aplicar la normativa interna. Aquesta normativa, continguda actualment en els articles 951 i següents de la Llei d'enjudiciament civil de 1881, respon a plantejaments obsolets i que s'han vist superats per la jurisprudència, de manera que estem davant d'un sector normatiu especialment necessitat d'una regulació moderna i adaptada a les necessitats d'una societat oberta com l'espanyola, en què les relacions exteriors han deixat de ser un fenomen minoritari i excepcional. En el títol V s'opta pel manteniment de l'execució com a procediment especial l'objecte del qual és declarar, a títol principal, el reconeixement d'una resolució judicial estrangera i, si s'escau, autoritzar-ne l'execució. Això contrasta amb el que estableixen els reglaments de la Unió Europea i es considera adequat ja que el règim contingut en aquest text s'aplica a resolucions originàries de països amb els quals no es manté cap vincle i sembla convenient mantenir certes cauteles abans de donar validesa a les decisions adoptades pels seus òrgans jurisdiccionals.

Es clarifiquen la terminologia i els conceptes, es detalla el tipus de resolucions susceptibles de reconeixement i execució i els seus efectes, i s'aborden les qüestions del reconeixement i l'execució parcial, incidental i la de les modificacions de resolucions estrangeres, i es modernitzen les causes de denegació. El procés d'execució que es dissenya, sempre subsidiari a normes internacionals i internes especials, soluciona totes les carències processals que té l'actual.

Respecte al reconeixement d'una resolució estrangera de manera incidental, a l'article 44.2 s'ha evitat una referència a l'obertura d'un incident d'acord amb el que estableixen els articles 388 i següents de la Llei d'enjudiciament civil, i es permet així que

el reconeixement incidental es pugui portar a terme de manera àgil i més senzilla en el si de cada procediment segons les lleis processals, ja que el procés incidental a què es refereixen els articles 388 i següents esmentats sembla dissenyat per a un altre tipus de qüestions i la seva utilització suposaria encaixar un exequàtur dins d'un procés obert quan la solució pot ser més senzilla atès que es planteja normalment el reconeixement com a base de l'estimació o desestimació de la pretensió principal, de manera que és la sentència la que determini l'aptitud del document per provar el que es pretén. Si es tracta de resoldre amb caràcter previ una excepció processal, en aquest moment es pot apreciar també l'aptitud del document per provar les pretensions.

Es regula per primera vegada la necessitat d'adaptar les mesures contingudes en la sentència estrangera que siguin desconegudes en l'ordenament espanyol. Tal i com estableix l'article 44.4, en aquest cas s'ha d'adoptar una mesura pròpia del dret espanyol que tingui efectes equivalents i persegueixi una finalitat o interessos similars, si bé aquesta adaptació no té més efectes que els que disposa el dret de l'Estat d'origen. Atès que es tracta d'una operació delicada i difícil, qualsevol de les parts pot impugnar l'adaptació feta.

Pel que fa a les resolucions estrangeres fermes o definitives que es refereixin a matèries que per la seva pròpia naturalesa són susceptibles de ser modificades, com per exemple les prestacions d'aliments, les decisions sobre la guarda i custòdia de menors o les mesures de protecció de menors i incapaços, s'estableix de manera expressa a l'article 45 que aquestes resolucions poden ser modificades previ el seu reconeixement a títol principal o incidental. Aquesta disposició no impedeix que es pugui plantejar una nova demanda en un procés declaratiu davant dels òrgans jurisdiccionals espanyols, i correspondria, en definitiva, a les parts optar bé per la modificació de la sentència estrangera bé per l'obertura d'un nou procediment.

A l'article 46 s'estableixen les causes de denegació del reconeixement de les resolucions judicials estrangeres i les transaccions judicials estrangeres. Es tracta dels motius habituals. En matèria d'ordre públic s'ha de precisar que si bé l'articulat no recull la referència a les peculiaritats d'aquest en processos de família o menors, és clar que si la resolució afecta menors d'edat, l'ordre públic s'ha de valorar tenint en compte l'interès superior del menor, i es pot avaluar a efectes denegatoris de l'exequàtur que si la resolució afecta menors d'edat i s'ha dictat, excepte en casos d'urgència, sense haver donat possibilitat d'audiència al menor, en violació de principis fonamentals de procediment d'Espanya, no pertoca l'exequàtur.

Cal destacar els preceptes que contenen els apartats b) i c). L'apartat b) fa referència a la infracció dels drets de defensa de qualsevol de les parts, qüestió que tècnicament es podria subsumir en el concepte d'ordre públic que apareix a l'apartat a). No obstant això, aquesta referència es considera útil a efectes didàctics. També és adequat que, a continuació, es disposi que si es tracta d'una decisió dictada en rebel·lia s'entén que s'han conculcat els drets de defensa del demandat si la interposició de la demanda no es va notificar de manera regular i amb temps suficient. En aquest punt, la norma és més estricta que la que contenen els reglaments de la Unió Europea, que no exigeixen una estricta regularitat formal de la notificació. Això és pertinent, tenint en compte que es tracta d'una disposició que s'ha d'aplicar quan no regeixi cap reglament europeu ni cap conveni internacional.

L'apartat c) de l'article 46 regula el denominat control de la competència del jutge d'origen, dirigit a verificar que entre l'autoritat que va dictar la resolució el reconeixement de la qual se sol·licita i l'assumpte sobre el qual versa la resolució, hi ha una connexió raonable, i que no es tracta d'un assumpte de la competència exclusiva de jutges i tribunals espanyols. Es proporciona una pauta per determinar l'existència d'una connexió raonable a partir de la bilateralització dels fòrums establerts en el dret processal civil internacional espanyol, que és suficientment flexible, atès que és suficient que el tribunal d'origen hagi conegut a partir de criteris de connexió similars als que preveu la nostra legislació.

Tenint en compte la seva freqüència cada cop més gran s'ha inclòs una norma especial en matèria de reconeixement de resolucions estrangeres dictades en procediments derivats d'accions col·lectives. Es parteix del fet que aquestes resolucions es poden

reconèixer i executar a Espanya, però amb unes cauteles addicionals. Així, l'article 47 fa referència a les accions col·lectives i proporciona eines útils per enfrontar-se a algunes «class actions» que no tenen equivalent en el nostre ordenament. El reconeixement de les decisions dictades en processos col·lectius se sotmet a un control de la competència del jutge d'origen més estricte, ja que s'exigeix que els fòrums de competència en virtut dels quals va conèixer l'autoritat jurisdiccional estrangera equivalguin als que preveu la legislació espanyola, sense que la mera semblança sigui suficient.

En els articles 48 i 49 es prohibeixen la revisió quant al fons i el control de la llei aplicada, i es permet, en canvi, el reconeixement parcial. Es tracta de regles habituals en els sistemes de reconeixement i execució de decisions estrangeres dels països del nostre entorn que no plantegen problemes.

El capítol III es refereix a l'execució tant de les resolucions com de les transaccions judicials. A l'article 50 s'estableix clarament que aquesta només és pertinent després de l'obtenció prèvia de l'exequàtur, i fora d'això es fa una remissió a les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil. És especialment clarificador que s'especifiqui que la Llei d'enjudiciament civil també s'aplica a la caducitat de l'acció executiva.

El capítol IV regula el procediment d'exequàtur, i estableix normes de competència i assistència jurídica gratuïta i detalla el procés i els recursos admissibles. Les regles de competència són exhaustives i no suposen una alteració substancial de les vigents actualment.

La cooperació jurídica internacional també ha d'abordar l'àmbit extrajudicial atès que representa la normalitat de les relacions jurídiques econòmiques i familiars. És per això que aquesta Llei dedica part del seu articulat a l'execució i a la notificació i trasllat de documents públics, singularment notarials, així com a la inscripció de títols estrangers en els registres públics espanyols de la propietat, mercantil i de béns mobles.

Els documents públics, especialment els notarials, constitueixen un pilar de la cooperació jurídica internacional, com àmpliament es posa de manifest en les diferents manifestacions del dret privat de la Unió Europea, i, en general, en el trànsit civil i mercantil amb tercers països.

Aquesta vocació de circulació dels documents públics, en la mesura que participen a la Llei d'una definició comú, presa dels instruments i jurisprudència de la Unió Europea, determina que la Llei estableixi una via de notificació i trasllat directe per als autoritzats per notari. Amb això s'atribueix valor normatiu a les notificacions ja freqüents en el trànsit civil i comercial en una economia globalitzada.

Pel que fa als documents públics, la Llei considera, d'una banda, que no és necessari un procediment previ de reconeixement del document públic però, de l'altra, que la seva eficàcia ha de ser valorada al país d'origen a fi d'establir que allà té almenys el mateix efecte equivalent. En tot cas, un paràmetre comú amb les resolucions judicials és que el contingut que incorporen no pot contravenir l'ordre públic.

Es preveu així mateix una regla d'adequació per a les institucions jurídiques desconegudes anàloga a la de l'article 44.4. Els notaris i funcionaris públics espanyols han d'afavorir l'execució a Espanya dels documents públics estrangers mitjançant l'adequació, si s'escau, d'institucions jurídiques estrangeres desconegudes, i s'ha de preveure expressament la possibilitat de recórrer contra l'adaptació directament davant d'un òrgan jurisdiccional.

Un element essencial de la seguretat jurídica és la inscripció en els registres públics espanyols de les resolucions judicials i dels documents públics estrangers. L'activitat registral íntegra es regeix per les lleis específiques registrals espanyoles, i per tant és un àmbit reservat al legislador espanyol. Per tant, a aquest li correspon, com es fa en aquesta Llei, establir l'activitat del registrador de la propietat, mercantil i de béns mobles en relació amb el reconeixement incidental de les resolucions judicials, contencioses o dictades en procediments de jurisdicció voluntària, presentades a inscripció, si són fermes o definitives, o anotació si no. No obstant això, l'interessat en la inscripció pot acudir prèviament al reconeixement principal de la resolució, i després pretendre'n la inscripció, la qual s'ha de

practicar segons les regles generals de la legislació registral en relació amb resolucions judicials espanyoles.

La Llei preveu l'adaptació dels títols estrangers. Com una aplicació específica d'aquesta tècnica, el registrador la pot utilitzar per al cas que s'ordenin mesures o s'incorporin institucions o drets que siguin desconeguts en dret espanyol, cas en què s'han d'adaptar, en tant que sigui possible, a una mesura o ordre prevista o coneguda en l'ordenament jurídic espanyol que tingui efectes equivalents i persegueixi una finalitat i uns interessos similars, sense que aquesta adaptació tingui més efectes que els que disposa el dret de l'Estat d'origen, i abans de la inscripció és necessària una comunicació al titular del dret o mesura de què es tracti de l'adaptació a realitzar. Això no impedeix, en tot cas, que l'adaptació feta pugui ser impugnada. La inscripció dels documents públics estrangers es regeix per la llei espanyola específica aplicable.

Finalment, s'introdueixen una disposició final tercera que modifica l'article 27 de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en afers civils i mercantils, una disposició final segona que modifica la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, per adaptar-la al que estableix el Reglament (UE) 1015/2012 del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2012, relatiu a la competència judicial, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria civil i mercantil, i el Reglament (UE) núm. 650/2012 del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de juliol 2012, relatiu a la competència, la llei aplicable, el reconeixement i l'execució de les resolucions, a l'acceptació i l'execució dels documents públics en matèria de successions *mortis causa* i a la creació d'un certificat successori europeu, a més d'una disposició final primera de modificació de la Llei hipotecària que incorpora aquest certificat. Finalment, mitjançant la disposició final quarta es modifica la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat, per reconèixer també el caràcter oficial de les traduccions de documents públics estrangers fetes o assumides per les representacions d'Espanya a l'exterior o les fetes per representacions estrangeres a Espanya de documents públics del seu propi Estat. Amb això es facilita la relació dels ciutadans amb les administracions públiques, en especial quan es tracta d'expedients o procediments que es tramiten, almenys parcialment, a l'estranger.

ÍNDIX

Títol preliminar. Disposicions generals.

- Article 1. Objecte.
- Article 2. Fonts.
- Article 3. Principi general favorable de cooperació.
- Article 4. Comunicacions judicials directes.

Títol I. Règim general de la cooperació jurídica internacional.

Capítol I. Disposicions generals.

- Article 5. Àmbit d'aplicació.
- Article 6. Efectes.
- Article 7. Autoritat central espanyola.
- Article 8. Funcions de l'autoritat central espanyola.
- Article 9. Transmissió de les sol·licituds.
- Article 10. Contingut i requisits mínims de les sol·licituds de cooperació.
- Article 11. Idioma.
- Article 12. Tramitació.
- Article 13. Procediment d'execució.
- Article 14. Motius de denegació.
- Article 15. Execució per funcionaris diplomàtics i consulars espanyols de diligències processals.
- Article 16. Desplaçament a l'estranger de jutges, magistrats, fiscals, secretaris judicials i funcionaris al servei de l'Administració de justícia i d'altre personal.

- Article 17. Mitjans tècnics i electrònics.
- Article 18. Despeses, costos i assistència jurídica gratuïta.
- Article 19. Normativa general en matèria de protecció de dades.

- Capítol II. Dels actes de notificació i trasllat de documents judicials.

- Article 20. Àmbit d'aplicació.
- Article 21. Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a l'estranger.
- Article 22. Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a Espanya.
- Article 23. Data de notificació o trasllat.
- Article 24. Incompareixença del demandat.
- Article 25. Idioma.
- Article 26. Certificat.
- Article 27. Citacions a termini i comunicacions judicials adreçades a estats estrangers.

- Capítol III. Dels actes de notificació i trasllat de documents extrajudicials.

- Article 28. Documents extrajudicials.

- Capítol IV. De la pràctica i l'obtenció de proves.

- Article 29. Àmbit d'aplicació.
- Article 30. Contingut de la sol·licitud.
- Article 31. Descripció de les diligències d'obtenció de prova.
- Article 32. Pràctica a Espanya de la prova sol·licitada per una autoritat estrangera.

- Títol II. De la prova del dret estranger.

- Article 33. De la prova del dret estranger.

- Títol III. De la informació del dret estranger.

- Article 34. De la informació jurídica.
- Article 35. De les sol·licituds d'informació de dret estranger.
- Article 36. De les sol·licituds d'informació de dret espanyol.

- Títol IV. De la litispendència i de la connexitat internacionals.

- Capítol I. Disposicions generals.

- Article 37. Concepte de litispendència.
- Article 38. Procediment.

- Capítol II. De la litispendència internacional

- Article 39. Litispendència internacional.

- Capítol III. De les demandes connexes.

- Article 40. Demandes connexes.

- Títol V. Del reconeixement i l'execució de resolucions judicials i documents públics estrangers, del procediment d'exequàtur i de la inscripció en registres públics.

- Capítol I. Disposicions generals.

- Article 41. Àmbit d'aplicació.
- Article 42. Procediment d'exequàtur.
- Article 43. Definicions.

Capítol II. Del reconeixement.

Article 44. Reconeixement.

Article 45. Resolucions estrangeres susceptibles de modificació.

Article 46. Causes de denegació del reconeixement.

Article 47. Accions col·lectives.

Article 48. Prohibició de revisió del fons.

Article 49. Reconeixement parcial.

Capítol III. De l'execució.

Article 50. Execució.

Article 51. Execució de transaccions judicials.

Capítol IV. Del procediment judicial d'execuàtur.

Article 52. Competència.

Article 53. Assistència jurídica gratuïta.

Article 54. Procés.

Article 55. Recursos.

Capítol V. Dels documents públics estrangers.

Article 56. Execució de documents públics estrangers.

Article 57. Adequació d'institucions jurídiques estrangeres.

Capítol VI. De la inscripció en registres públics.

Article 58. Disposicions generals.

Article 59. Inscripció de resolucions judicials estrangeres.

Article 60. Inscripció de documents públics estrangers.

Article 61. Adaptació.

Disposició addicional primera. Normes especials en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil.

Disposició addicional segona. Formularis normalitzats.

Disposició addicional tercera. Previsió de costos.

Disposició transitòria única. Règim aplicable als processos en tramitació.

Disposició derogatòria única. Derogació de normes.

Disposició final primera. Modificació de la Llei hipotecària.

Disposició final segona. Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

Disposició final tercera. Modificació de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en afers civils i mercantils.

Disposició final quarta. Modificació de la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat.

Disposició final cinquena. Títol competencial.

Disposició final sisena. Entrada en vigor.

TÍTOL PRELIMINAR

Disposicions generals

Article 1. *Objecte.*

1. Aquesta Llei regula la cooperació jurídica internacional entre les autoritats espanyoles i estrangeres.

2. Aquesta Llei s'aplica en matèria civil i mercantil independentment de la naturalesa de l'òrgan jurisdiccional, incloent-hi la responsabilitat civil derivada de delictes i els contractes de treball.

Article 2. *Fonts.*

La cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil es regeix per:

- a) Les normes de la Unió Europea i els tractats internacionals en què Espanya sigui part.
- b) Les normes especials del dret intern.
- c) Subsidiàriament, per la present Llei.

Article 3. *Principi general favorable de cooperació.*

1. Les autoritats espanyoles han de cooperar amb les autoritats estrangeres en les matèries objecte d'aquesta Llei de conformitat amb el que estableix l'article anterior.

2. Malgrat que no s'exigeix reciprocitat, el Govern pot establir, mitjançant reial decret, que les autoritats espanyoles no cooperaran amb les autoritats d'un Estat estranger quan hi hagi una denegació reiterada de cooperació o prohibició legal de prestar-la per les autoritats d'aquest Estat.

3. En la interpretació i aplicació d'aquesta Llei s'ha de procurar assegurar una tutela judicial internacionalment efectiva dels drets i interessos legítims dels particulars.

4. Totes les sol·licituds de cooperació jurídica internacional s'han de portar a terme i executar sense dilació, d'acord amb els principis de flexibilitat i coordinació.

Article 4. *Comunicacions judicials directes.*

Els òrgans jurisdiccionals espanyols han d'estar habilitats per a l'establiment de comunicacions judicials directes, respectant en tot cas la legislació en vigor a cada Estat. S'entén per comunicacions judicials directes les que tenen lloc entre òrgans jurisdiccionals nacionals i estrangers sense cap intermediació. Aquestes comunicacions no han d'afectar ni comprometre la independència dels òrgans jurisdiccionals involucrats ni els drets de defensa de les parts.

TÍTOL I

Règim general de la cooperació jurídica internacional

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 5. *Àmbit d'aplicació.*

Aquest títol s'aplica als actes de cooperació jurídica internacional, en particular als actes de comunicació i trasllat de documents judicials i extrajudicials, com ara notificacions, citacions i requeriments, així com a les comissions rogatòries que tinguin per objecte els actes relatius a l'obtenció i la pràctica de proves.

Article 6. *Efectes.*

Els actes de cooperació jurídica internacional duts a terme per autoritats espanyoles no prejutgen la determinació de la competència judicial internacional ni el reconeixement i l'execució a Espanya de resolucions judicials estrangeres.

Article 7. *Autoritat central espanyola.*

L'autoritat central espanyola en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil és el Ministeri de Justícia.

Article 8. *Funcions de l'autoritat central espanyola.*

Correspon a l'autoritat central espanyola:

- a) Verificar l'adequació de les sol·licituds que es rebin al que preveuen els articles 10, 11, 30 i 31 i altres normes concordants aplicables.
- b) Prestar l'auxili i la col·laboració que les autoritats judicials competents requereixin en matèria de cooperació jurídica internacional.
- c) Garantir la tramitació correcta de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional.
- d) Promoure l'ús de les xarxes internes i internacionals de cooperació disponibles.
- e) Proporcionar informació sobre dret espanyol quan sigui procedent d'acord amb el que preveu l'article 36, així com informació sobre dret estranger, de conformitat amb el que disposen els articles 34 i 35.
- f) Solucionar en la mesura del possible les dificultats que es puguin suscitar en el compliment de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional.
- g) Col·laborar amb les autoritats centrals d'altres estats, així com amb altres autoritats espanyoles i estrangeres.

Article 9. *Transmissió de les sol·licituds.*

Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional en matèria civil es poden transmetre, sempre que estiguin previstes en l'ordenament jurídic de tots dos estats, per qualsevol de les vies següents:

- a) Per la via consular o diplomàtica.
- b) A través de les respectives autoritats centrals.
- c) Directament entre els òrgans jurisdiccionals.
- d) Per conducte notarial, si això és compatible amb la naturalesa de l'acte de cooperació.

Article 10. *Contingut i requisits mínims de les sol·licituds de cooperació.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional han d'especificar:

- a) L'autoritat requeridora i, si és coneguda, l'autoritat requerida, amb indicació de totes les dades disponibles, en particular de l'adreça postal i electrònica.
- b) El nom i l'adreça de les parts i, si s'escau, dels seus representants processals.
- c) El nom i l'adreça de la persona a qui es refereixi la diligència, i totes les dades addicionals d'identificació que es coneguin i siguin necessàries per al compliment de la sol·licitud.
- d) El procés judicial i el seu objecte, així com una exposició sumària dels fets.
- e) Una descripció detallada de la diligència sol·licitada i de les resolucions o decisions en què es fonamenti.
- f) Els documents degudament traduïts i, si s'escau, degudament legalitzats o postil·lats, així com una relació detallada d'aquests.
- g) En cas que la diligència sol·licitada estigui subjecta a termini o sigui de realització urgent, la indicació dels terminis necessaris per al compliment i una motivació de les raons que justifiquen la urgència.

2. L'autoritat central espanyola ha de comprovar que la sol·licitud de cooperació reuneix el contingut i els requisits que assenyalen l'apartat anterior i l'article 11. Quan la sol·licitud no reuneixi aquests requisits s'ha de retornar a l'autoritat requeridora, i s'han d'indicar els motius concrets de la devolució.

Article 11. *Idioma.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional, i els seus documents adjunts, que s'adrecin a una autoritat estrangera s'han d'acompanyar d'una traducció a una llengua oficial de l'Estat requerit o acceptada per aquest.
2. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional adreçades a les autoritats espanyoles, i els seus documents adjunts, s'han d'acompanyar d'una traducció d'acord amb l'article 144 de la Llei d'enjudiciament civil.

Article 12. *Tramitació.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional acordades per les autoritats espanyoles s'han d'enviar mitjançant ofici a l'autoritat central espanyola, que les ha de transmetre a les autoritats competents de l'Estat requerit, bé per via diplomàtica o consular, bé a través de l'autoritat central de l'Estat esmentat si n'hi ha i no s'hi oposa la seva legislació. Les autoritats espanyoles també les poden remetre directament a les autoritats competents de l'Estat requerit, d'acord amb el que preveu l'article 9, si això està previst en la seva legislació.
2. Sense perjudici de la possibilitat de comunicacions judicials directes, les sol·licituds de cooperació jurídica internacional acordades per autoritats estrangeres s'han de transmetre a l'autoritat central espanyola, que les ha de remetre a les autoritats espanyoles competents per a la seva execució.
3. La transmissió es pot fer per qualsevol mitjà que garanteixi la seguretat i confidencialitat de les comunicacions i que els documents són autèntics i llegibles.
4. Una vegada executades, les sol·licituds s'han de retornar per la via de transmissió utilitzada per enviar-les.

Article 13. *Procediment d'execució.*

Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional s'han d'executar sense dilació de conformitat amb les normes processals espanyoles. Excepcionalment i a sol·licitud de l'autoritat estrangera requeridora es poden acceptar formalitats o procediments especials, si això és compatible amb la legislació espanyola i és practicable.

Article 14. *Motius de denegació.*

1. Les autoritats judicials espanyoles han de denegar les sol·licituds de cooperació jurídica internacional quan:
  - a) L'objecte o la finalitat de la cooperació sol·licitada siguin contraris a l'ordre públic.
  - b) El procés de què dimani la sol·licitud de cooperació sigui de la competència exclusiva de la jurisdicció espanyola.
  - c) El contingut de l'acte a dur a terme no correspongui a les atribucions pròpies de l'autoritat judicial espanyola requerida. Si s'escau, aquesta pot remetre la sol·licitud a l'autoritat competent, i informar-ne l'autoritat requeridora.
  - d) La sol·licitud de cooperació internacional no reuneixi el contingut i els requisits mínims exigits per aquesta Llei per a la seva tramitació.
  - e) Es compleixi el supòsit que recull l'apartat 2 de l'article 3.
2. S'ha de comunicar a les autoritats requeridores la resolució motivada per la qual es denegui la sol·licitud de cooperació.

Article 15. *Execució per funcionaris diplomàtics i consulars espanyols de diligències processals.*

1. Les diligències que resultin d'un procediment tramitat davant l'autoritat judicial espanyola les pot executar a l'estranger un funcionari diplomàtic o consular espanyol sempre que no impliquin coacció, la llei espanyola no requereixi de manera inexcusable la

presència d'una autoritat judicial, s'hagin de dur a terme a la demarcació consular i no s'hi oposi la legislació de l'Estat receptor.

2. En aquests casos, l'autoritat judicial espanyola ha d'elevat ofici a l'autoritat central espanyola perquè aquesta traslladi la sol·licitud al Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, que l'ha de fer arribar al funcionari diplomàtic o consular espanyol encarregat de la seva execució.

Article 16. *Desplaçament a l'estranger de jutges, magistrats, fiscals, secretaris judicials i funcionaris al servei de l'Administració de justícia i d'altre personal.*

Les autoritats espanyoles estan habilitades, amb caràcter general, per desplaçar-se a un Estat estranger amb la finalitat de portar a terme o intervenir en les diligències processals que hagin de practicar en aquest Estat. Aquests desplaçaments s'han d'ajustar, en tot cas, al que preveu la legislació específica.

Article 17. *Mitjans tècnics i electrònics.*

1. Es pot sol·licitar la utilització de qualssevol mitjans tècnics i electrònics de comunicació per a la pràctica de les diligències de cooperació jurídica internacional que s'hagin de portar a terme en el territori d'un altre Estat.

2. Si a l'òrgan jurisdiccional de l'Estat requeridor o requerit no es disposa d'accés als mitjans indicats, són admissibles qualssevol acords que en permetin la facilitació.

Article 18. *Despeses, costes i assistència jurídica gratuïta.*

1. Les despeses relatives al tràmit i l'execució de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional són a càrrec de l'autoritat requeridora o si s'escau de la part a instància de la qual es facin.

2. Respecte a les actuacions processals que duguin a terme autoritats espanyoles, l'interessat pot sol·licitar les prestacions que li puguin correspondre d'acord amb la normativa sobre assistència jurídica gratuïta.

Quan el sol·licitant de la cooperació estigui exempt del pagament de les despeses de les actuacions processals, s'ha d'aplicar el que hi ha previst per als qui gaudeixin del dret a l'assistència jurídica gratuïta.

3. L'autoritat central espanyola no està obligada a assumir cap despesa en relació amb les sol·licituds presentades en virtut del que disposa aquest títol ni, donat el cas, per les despeses derivades de la participació d'un advocat, procurador o un altre professional requerit. L'autoritat central espanyola pot sol·licitar una provisió de fons.

Article 19. *Normativa general en matèria de protecció de dades.*

1. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional han de contenir únicament les dades personals necessàries per a la seva execució. Les dades transmeses no es poden usar ni tractar per a fins no directament relacionats amb la sol·licitud sense l'autorització expressa de l'autoritat requeridora.

2. Les sol·licituds de cooperació jurídica internacional trameses a instàncies d'un òrgan jurisdiccional espanyol han de fer constar que les dades personals que s'hi contenen es transmeten als únics efectes previstos en la sol·licitud, i no es poden usar o tractar per a fins no directament relacionats o derivats d'aquella sense l'autorització expressa de l'autoritat requeridora.

3. El jutge pot adoptar, d'ofici o a instància de part, les salvaguardes necessàries per protegir la confidencialitat de les dades personals.

CAPÍTOL II

Dels actes de notificació i trasllat de documents judicials

Article 20. *Àmbit d'aplicació.*

Aquest capítol regula els requisits especials aplicables als actes de notificació i trasllat de documents judicials que s'hagin de remetre des d'Espanya a un Estat estranger o des d'un Estat estranger a Espanya, sense perjudici del que disposa l'article 9.

Article 21. *Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a l'estranger.*

1. Els òrgans jurisdiccionals espanyols poden transmetre sol·licituds de notificació i trasllat de documents a l'estranger:

- a) A través de l'autoritat central espanyola, que les ha de fer arribar a les autoritats competents de l'Estat requerit per via consular o diplomàtica, o a través de la seva autoritat central, de conformitat amb el que preveu l'article 12.1.
- b) Directament a l'autoritat competent de l'Estat requerit de conformitat amb el que preveu l'article 12.1.

2. Sempre que no s'oposi la legislació de l'Estat de destinació, les autoritats espanyoles poden practicar les comunicacions directament als seus destinataris per correu postal certificat o mitjà equivalent amb justificant de recepció o una altra garantia que permeti deixar constància de la seva recepció.

Article 22. *Mitjans de comunicació, notificació i trasllat a Espanya.*

Per a la pràctica de notificació i trasllat de documents judicials a Espanya que provinguin d'una autoritat estrangera, són acceptables les vies que preveu l'apartat 1 de l'article anterior. També s'admet la comunicació directa al destinatari per correu postal certificat o mitjà equivalent amb justificant de recepció o una altra garantia que permeti deixar constància de la seva recepció.

Article 23. *Data de notificació o trasllat.*

La data de notificació o trasllat és aquella en què el document hagi estat efectivament notificat o traslladat de conformitat amb el dret intern de l'Estat requerit o del lloc de la notificació i trasllat.

Article 24. *Incompareixença del demandat.*

1. Quan un escrit de demanda o un document equivalent hagi estat remès a un altre Estat per a la seva notificació o trasllat i el demandat no comparegui, se suspèn el procediment mentre no s'acrediti que el document ha estat notificat regularment. Això no impedeix l'adopció de mesures provisionals i cautelars.
2. Transcorreguts sis mesos des de la data d'enviament del document, l'autoritat competent proveeix a instància de part interessada encara que no hagi pogut certificar que la notificació ha tingut lloc.

Article 25. *Idioma.*

1. Sense perjudici del que pugui exigir la llei de l'Estat de destinació, els documents objecte de notificació o trasllat a l'estranger s'han d'acompanyar d'una traducció a la llengua oficial de l'Estat de destinació o a una llengua que el destinatari entengui.
2. Si la comunicació prové d'autoritats estrangeres i s'adreça a un destinatari a Espanya, els documents han d'anar acompanyats d'una traducció a l'espanyol o, si

s'escau, a la llengua oficial pròpia de la comunitat autònoma de què es tracti, o a una llengua que el destinatari entengui en els termes que estableix l'apartat anterior.

Article 26. *Certificat.*

Feta qualsevol diligència de notificació o trasllat, es pot sol·licitar l'emissió per l'Estat requerit d'un certificat relatiu al compliment dels tràmits i la manera com s'ha portat a terme la diligència, i per fer-ho es pot utilitzar l'idioma del mateix Estat requerit.

Article 27. *Citacions a termini i comunicacions judicials adreçades a estats estrangers.*

1. Les citacions a termini, les citacions, els requeriments i qualsevol altres actes de comunicació judicial adreçats a estats estrangers s'han de fer per via diplomàtica a través del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, i s'han de comunicar per nota verbal i de conformitat amb el que estableix la Convenció de Viena sobre relacions diplomàtiques de 18 d'abril de 1961.

2. Els òrgans jurisdiccionals espanyols han de comunicar al Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació l'existència de qualsevol procediment contra un Estat estranger únicament als efectes que aquell emeti un informe en relació amb les qüestions relatives a la immunitat de jurisdicció i execució, del qual ha de donar trasllat a l'òrgan jurisdiccional competent per la mateixa via.

3. En els processos civils que se segueixin a Espanya contra estats estrangers, la primera citació a termini, que s'ha de fer per la via diplomàtica que preveu l'apartat 1, s'ha d'entendre efectuada dos mesos després de la data que consti a la diligència o en el resguard acreditatiu de la seva recepció.

CAPÍTOL III

Dels actes de notificació i trasllat de documents extrajudicials

Article 28. *Documents extrajudicials.*

1. Els documents autoritzats o expedits per un notari, autoritat o funcionari competent poden ser objecte de trasllat o notificació de conformitat amb les previsions del capítol anterior que li siguin aplicables atenent la seva naturalesa especial.

2. Els documents extrajudicials es poden remetre a un notari, autoritat o funcionari públic a través de l'autoritat central o de manera directa.

3. La sol·licitud ha de contenir almenys la informació següent:

- a) La naturalesa, data i identificació del document.
- b) El nom i l'adreça postal o electrònica del notari, autoritat o funcionari que l'hagi autoritzat o expedit.
- c) La pretensió notificada i conseqüències, si s'escau, del seu incompliment i, si s'indica, el termini requerit per fer-ho.

CAPÍTOL IV

De la pràctica i l'obtenció de proves

Article 29. *Àmbit d'aplicació.*

1. Aquest capítol s'aplica a la pràctica i l'obtenció de proves a l'estranger perquè tinguin efecte en un procediment judicial a Espanya, o a Espanya perquè tinguin efecte en un procés estranger.

2. La prova sol·licitada ha de tenir relació directa amb un procés ja iniciat o futur.

3. Quan se sol·liciti a Espanya la pràctica d'una prova abans de l'inici del procediment judicial estranger, s'ha d'exigir que la pràctica anticipada de la prova sigui admissible de conformitat amb la legislació espanyola.

La prova practicada a Espanya que hagi de produir efectes en un procés estranger ha de respectar les garanties que preveu la legislació espanyola i s'ha de practicar d'acord amb la normativa processal espanyola.

Article 30. *Contingut de la sol·licitud.*

A més de la que preveu l'article 10, les sol·licituds de cooperació internacional en matèria d'obtenció de proves han de reunir la informació següent:

- a) La descripció de les diligències d'obtenció de proves sol·licitades.
- b) La indicació de si se sol·licita la pràctica de la prova de conformitat amb un procediment previst en la legislació de l'Estat requeridor i els aclariments necessaris per a la seva aplicació.
- c) La indicació de si se sol·licita l'ús de mitjans tecnològics de comunicació.
- d) La sol·licitud de les parts interessades, els seus representants o algun funcionari de l'Estat requeridor per assistir a l'execució de la diligència sol·licitada.

Article 31. *Descripció de les diligències d'obtenció de prova.*

Als efectes del que preveu l'article anterior, les diligències d'obtenció de prova han de detallar els aspectes següents:

- a) Si es tracta d'una sol·licitud adreçada a prendre declaració a una persona, el nom i l'adreça d'aquesta persona, les preguntes que se li hagin de formular o els fets sobre els quals tracti; si s'escau, informació sobre l'existència d'un dret a no prestar declaració d'acord amb l'ordenament jurídic de l'Estat requeridor, la sol·licitud de rebre la declaració sota jurament o promesa de dir la veritat o, si s'escau, la fórmula que s'hagi d'utilitzar, i qualsevol altra informació que l'òrgan jurisdiccional requeridor consideri necessària.
- b) Si es tracta d'examen de testimonis, el nom i els cognoms i totes les seves dades d'identificació i localització de què es disposi; si s'escau, les preguntes que s'han de formular al testimoni o l'exposició dels fets sobre els quals s'ha d'efectuar el seu examen, el dret a negar-se a testificar segons la legislació de l'Estat requeridor, el prec que s'exameni el testimoni sota jurament o promesa o en forma de declaració i qualsevol altra informació que l'òrgan jurisdiccional requeridor consideri necessària.
- c) Si es tracta de qualsevol altra prova, els documents o altres objectes que s'hagin d'examinar. En cas que se sol·liciti l'exhibició de documents o altres suports d'informació, aquests han d'estar identificats raonablement; a més, s'han d'especificar els fets o les circumstàncies que permetin sostenir que els documents demanats estan sota el control o la custòdia de la persona a qui es requereixin i s'ha d'especificar, si s'escau, el dret a no aportar documents segons la legislació de l'Estat requeridor.

Article 32. *Pràctica a Espanya de la prova sol·licitada per una autoritat estrangera.*

1. Rebuda la sol·licitud d'una autoritat estrangera, s'ha de procedir a practicar la prova i, una vegada formalitzada la comissió rogatòria, s'han de remetre al requeridor els documents que ho acreditin.

2. La prova no s'ha de practicar quan concorri algun dels motius de denegació que estableix l'article 14. En qualsevol cas, la prova no s'ha de practicar quan la persona designada justifiqui la seva negativa en una exempció o una prohibició de declarar o d'aportar documents, establerta o reconeguda per la llei espanyola o per la llei de l'Estat requeridor.

3. Quan es denegui la pràctica de la prova s'han de retornar al requeridor els documents amb expressió dels motius de denegació.

TÍTOL II

De la prova del dret estranger

Article 33. *De la prova del dret estranger.*

1. La prova del contingut i vigència del dret estranger s'ha de sotmetre a les normes de la Llei d'enjudiciament civil i altres disposicions aplicables en la matèria.

2. Els òrgans jurisdiccionals espanyols han de determinar el valor probatori de la prova practicada per acreditar el contingut i la vigència del dret estranger d'acord amb les regles de la sana crítica.

3. Amb caràcter excepcional, en els supòsits en què les parts no hagin pogut acreditar el contingut i la vigència del dret estranger, es pot aplicar el dret espanyol.

4. Cap informe o dictamen, nacional o internacional, sobre dret estranger, té caràcter vinculant per als òrgans jurisdiccionals espanyols.

TÍTOL III

De la informació del dret estranger

Article 34. *De la informació jurídica.*

La informació del dret estranger es pot referir al text, la vigència i el contingut de la legislació, al seu sentit i abast, a la jurisprudència, al marc procedimental i de l'organització judicial, i a qualsevol altra informació jurídica rellevant.

Article 35. *De les sol·licituds d'informació de dret estranger.*

1. Sense perjudici de la possibilitat de comunicacions judicials directes, els òrgans judicials, i els notaris i registradors, poden elevar les sol·licituds d'informació de dret estranger mitjançant ofici a l'autoritat central espanyola per ser utilitzades en un procés judicial espanyol o per una autoritat espanyola en el marc de les seves competències.

2. La sol·licitud d'informació pot contenir la petició d'informes d'autoritats, dictàmens pericials de juristes experts, jurisprudència, textos legals certificats i qualsevol altra que es consideri rellevant.

3. L'autoritat central ha de fer arribar les sol·licituds a les autoritats competents de l'Estat requerit, bé per la via consular o diplomàtica, bé a través de la seva autoritat central si n'hi ha i està previst en el seu ordenament. L'autoritat central espanyola ha de facilitar, si s'escau, les comunicacions judicials directes entre òrgans jurisdiccionals espanyols i estrangers.

4. Les sol·licituds d'informació han d'especificar l'autoritat requeridora amb menció de la seva adreça postal o electrònica, la naturalesa de l'assumpte, una exposició detallada dels fets que motiven la sol·licitud i els elements probatoris concrets que se sol·liciten, tot això degudament traduït a l'idioma de l'autoritat requerida. Es poden unir a la sol·licitud d'informació còpies dels documents que es considerin imprescindibles per precisar-ne l'abast.

5. Quan se sol·liciti un element probatori que suposi un cost, aquest és a càrrec de la part sol·licitant. En aquest cas es pot sol·licitar una provisió de fons.

Article 36. *De les sol·licituds d'informació de dret espanyol.*

1. Sense perjudici de la possibilitat de comunicacions judicials directes, les autoritats estrangeres poden adreçar les sol·licituds d'informació de dret espanyol a l'autoritat central espanyola perquè siguin utilitzades en un procés judicial estranger o per una autoritat estrangera en el marc de les seves competències.

2. La sol·licitud d'informació pot contenir la petició d'informes d'autoritats, dictàmens pericials de juristes experts, jurisprudència, textos legals certificats i qualsevol altra que es consideri rellevant.

3. Les sol·licituds d'informació han d'especificar l'autoritat requeridora amb menció de la seva adreça postal o electrònica, la naturalesa de l'assumpte, una exposició detallada dels fets que motiven la sol·licitud i els elements probatoris concrets que se sol·liciten, tot això degudament traduït a l'espanyol.

4. Les sol·licituds d'informació de dret espanyol les pot respondre directament l'autoritat central espanyola o es poden transmetre a altres organismes públics o privats.

5. Quan se sol·liciti un element probatori que suposi un cost, aquest sempre és a càrrec de l'autoritat requeridora i a aquests efectes es pot sol·licitar una provisió de fons.

TÍTOL IV

De la litispendència i de la connexitat internacionals

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 37. *Concepte de litispendència.*

Als efectes d'aquest títol, un procés es considera pendent des del moment d'interposició de la demanda, si després és admesa.

Article 38. *Procediment.*

Les excepcions de litispendència i de connexitat internacionals s'han d'al·legar i tramitar com l'excepció de la litispendència interna.

CAPÍTOL II

De la litispendència internacional

Article 39. *Litispendència internacional.*

1. Quan hi hagi un procés pendent amb un objecte i causa de demanar idèntics, entre les mateixes parts, davant els òrgans jurisdiccionals d'un Estat estranger en el moment en què s'interposa una demanda davant un òrgan jurisdiccional espanyol, l'òrgan jurisdiccional espanyol pot suspendre el procediment, a instància de part i previ informe del Ministeri Fiscal, sempre que es compleixin els requisits següents:

a) Que la competència de l'òrgan jurisdiccional estranger obeeixi a una connexió raonable amb el litigi. Es presumeix l'existència d'una connexió raonable quan l'òrgan jurisdiccional estranger ha basat la seva competència judicial internacional en criteris equivalents als que preveu la legislació espanyola per a aquest cas concret.

b) Que sigui previsible que l'òrgan jurisdiccional estranger dicti una resolució susceptible de ser reconeguda a Espanya.

c) I que l'òrgan jurisdiccional espanyol consideri necessària la suspensió del procediment en nom de la bona administració de justícia.

2. Els òrgans jurisdiccionals espanyols poden acordar la continuació del procés en qualsevol moment, a instància de part i previ informe del Ministeri Fiscal, quan concorri alguna de les circumstàncies següents:

a) Que el tribunal estranger s'hagi declarat incompetent, o si, requerit per qualsevol de les parts, no s'ha pronunciat sobre la seva pròpia competència.

- b) Que el procés davant l'òrgan jurisdiccional de l'altre Estat se suspengui o s'hagi sobresegut.
- c) Que es consideri poc probable que el procés davant l'òrgan jurisdiccional de l'altre Estat conclogui en un temps raonable.
- d) Que es consideri necessària la continuació del procés per a la bona administració de justícia.
- e) Que s'entengui que la sentència definitiva que eventualment es pugui arribar a dictar no és susceptible de ser reconeguda i, si s'escau, executada a Espanya.

3. L'òrgan jurisdiccional espanyol ha de posar fi al procés i arxivar les actuacions si el procés davant l'òrgan jurisdiccional de l'altre Estat ha conclòs amb una resolució susceptible de reconeixement i, si s'escau, d'execució a Espanya.

CAPÍTOL III

De les demandes connexes

Article 40. *Demandes connexes.*

1. Es consideren connexes als efectes d'aquest article les demandes vinculades entre si per una relació tan estreta que seria oportú tramitar-les i jutjar-les al mateix temps a fi d'evitar resolucions inconciliables.

2. Quan hi hagi un procés pendent davant dels òrgans jurisdiccional d'un Estat estranger en el moment en què s'interposa davant d'un òrgan jurisdiccional espanyol una demanda connexa, aquest últim, a instància de part, i previ informe del Ministeri Fiscal, pot suspendre el procés sempre que es compleixin els requisits següents:

- a) Que sigui convenient oir i resoldre conjuntament les demandes connexes per evitar el risc de resolucions inconciliables.
- b) Que sigui previsible que l'òrgan jurisdiccional de l'Estat estranger dicti una resolució susceptible de ser reconeguda a Espanya.
- c) I que l'òrgan jurisdiccional espanyol consideri necessària la suspensió del procés en nom de la bona administració de justícia.

3. L'òrgan jurisdiccional espanyol pot continuar amb el procés en qualsevol moment, a instància de part i previ informe del Ministeri Fiscal, quan concorri alguna de les circumstàncies següents:

- a) Que consideri que ja no hi ha risc de resolucions contradictòries.
- b) Que el procés estranger se suspengui o conclogui.
- c) Que consideri poc probable que el procés estranger es pugui concloure en un temps raonable.
- d) Que consideri necessària la continuació del procés en nom de la bona administració de justícia.

TÍTOL V

Del reconeixement i l'execució de resolucions judicials i documents públics estrangers, del procediment d'exequàtur i de la inscripció en registres públics

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 41. Àmbit d'aplicació.

1. Són susceptibles de reconeixement i execució a Espanya de conformitat amb les disposicions d'aquest títol les resolucions estrangeres fermes recaigudes en un procediment contenciós.

2. També són susceptibles de reconeixement i execució de conformitat amb les disposicions d'aquest títol les resolucions estrangeres definitives adoptades en el marc d'un procediment de jurisdicció voluntària.

3. Són susceptibles d'execució els documents públics estrangers en els termes que preveu aquesta Llei.

4. Només són susceptibles de reconeixement i execució les mesures cautelars i provisionals, quan la seva denegació suposi una vulneració de la tutela judicial efectiva, i sempre que s'hagin adoptat prèvia audiència de la part contrària.

Article 42. Procediment d'exequàtur.

1. El procediment per declarar a títol principal el reconeixement d'una resolució judicial estrangera i, si s'escau, per autoritzar-ne l'execució es denomina procediment d'exequàtur.

2. El mateix procediment es pot utilitzar per declarar que una resolució estrangera no és susceptible de reconeixement a Espanya perquè incorre en alguna de les causes de denegació que preveu l'article 46.

Article 43. Definicions.

Als efectes d'aquest títol s'entén per:

a) Resolució: qualsevol decisió adoptada per un òrgan jurisdiccional d'un Estat, independentment de la seva denominació, inclosa la resolució per la qual el secretari judicial o l'autoritat similar liquidi les costes del procés.

b) Resolució ferma: aquella contra la qual no es pot interposar recurs a l'Estat d'origen.

c) Òrgan jurisdiccional: qualsevol autoritat judicial o qualsevol autoritat que tingui atribucions anàlogues a les de les autoritats judicials d'un Estat, amb competència en les matèries pròpies d'aquesta Llei.

d) Transacció judicial: qualsevol acord aprovat per un òrgan jurisdiccional d'un Estat o conclòs davant d'un òrgan jurisdiccional d'un Estat en el curs del procediment.

e) Document públic: qualsevol document formalitzat o registrat oficialment amb aquesta denominació en un Estat i l'autenticitat del qual es refereixi a la signatura i al contingut de l'instrument, i hagi estat establerta per una autoritat pública o una altra autoritat habilitada amb aquesta finalitat.

CAPÍTOL II

Del reconeixement

Article 44. *Reconeixement.*

1. S'han de reconèixer a Espanya les resolucions estrangeres que compleixin els requisits que preveuen les disposicions d'aquest títol.

2. Quan el reconeixement d'una resolució estrangera es plantegi de manera incidental en un procediment judicial, el jutge que conegui d'aquest s'ha de pronunciar respecte al reconeixement esmentat en el si de cada procediment judicial segons el que disposen les lleis processals. L'eficàcia del reconeixement incidental queda limitada al que s'hagi resolt en el procés principal i no impedeix que se sol·liciti l'exequàtur de la resolució estrangera.

3. En virtut del reconeixement la resolució estrangera pot produir a Espanya els mateixos efectes que a l'Estat d'origen.

4. Si una resolució conté una mesura que és desconeguda a l'ordenament jurídic espanyol, s'ha d'adaptar a una mesura coneguda que tingui efectes equivalents i persegueixi una finalitat i uns interessos similars, si bé aquesta adaptació no ha de tenir més efectes que els que disposa el dret de l'Estat d'origen. Qualsevol de les parts pot impugnar l'adaptació de la mesura.

Article 45. *Resolucions estrangeres susceptibles de modificació.*

1. Una resolució estrangera pot ser modificada pels òrgans jurisdiccionals espanyols sempre que hagi obtingut prèviament el seu reconeixement per via principal o incidental d'acord amb les disposicions d'aquest títol.

2. Això no impedeix que es pugui plantejar una nova demanda en un procediment declaratiu davant dels òrgans jurisdiccionals espanyols.

Article 46. *Causas de denegació del reconeixement.*

1. Les resolucions judicials estrangeres fermes no s'han de reconèixer:

a) Quan siguin contràries a l'ordre públic.

b) Quan la resolució s'hagi dictat amb infracció manifesta dels drets de defensa de qualsevol de les parts. Si la resolució s'ha dictat en rebel·lia, s'entén que concorre una infracció manifesta dels drets de defensa si no es va lliurar al demandat una cèdula de citació a termini o document equivalent de manera regular i amb temps suficient perquè es pogués defensar.

c) Quan la resolució estrangera s'ha pronunciat sobre una matèria respecte a la qual són exclusivament competents els òrgans jurisdiccionals espanyols o, respecte a les altres matèries, si la competència del jutge d'origen no obeeix a una connexió raonable. Es presumeix l'existència d'una connexió raonable amb el litigi quan l'òrgan jurisdiccional estranger ha basat la seva competència judicial internacional en criteris similars als que preveu la legislació espanyola.

d) Quan la resolució sigui inconciliable amb una resolució dictada a Espanya.

e) Quan la resolució sigui inconciliable amb una resolució dictada amb anterioritat en un altre Estat, quan aquesta última resolució reuneixi les condicions necessàries per al seu reconeixement a Espanya.

f) Quan hi hagi un litigi pendent a Espanya entre les mateixes parts i amb el mateix objecte, iniciat amb anterioritat al procés a l'estranger.

2. Les transaccions judicials estrangeres no s'han de reconèixer quan siguin contràries a l'ordre públic.

Article 47. *Accions col·lectives.*

1. Les resolucions estrangeres dictades en procediments derivats d'accions col·lectives són susceptibles de reconeixement i execució a Espanya. En particular, per a la seva oponibilitat a Espanya a afectats que no s'hagin adherit expressament és exigible que l'acció col·lectiva estrangera hagi estat comunicada o publicada a Espanya per mitjans equivalents als que exigeix la llei espanyola i que aquests afectats hagin tingut les mateixes oportunitats de participació o desvinculació en el procés col·lectiu que els domiciliats a l'Estat d'origen.

2. En aquests casos, la resolució estrangera no s'ha de reconèixer quan la competència de l'òrgan jurisdiccional d'origen no s'hagi basat en un fòrum equivalent als que preveu la legislació espanyola.

Article 48. *Prohibició de revisió del fons.*

En cap cas la resolució estrangera pot ser objecte d'una revisió quant al fons. En particular, no es pot denegar el reconeixement pel fet que l'òrgan judicial estranger hagi aplicat un ordenament diferent al que hauria correspost segons les regles del dret internacional privat espanyol.

Article 49. *Reconeixement parcial.*

Quan la resolució estrangera s'hagi pronunciat sobre diverses pretensions i no es pugui reconèixer la totalitat de la decisió, es pot concedir el reconeixement per a un o diversos dels pronunciaments.

CAPÍTOL III

De l'execució

Article 50. *Execució.*

1. Les resolucions judicials estrangeres que tinguin força executiva a l'Estat d'origen són executables a Espanya una vegada s'hagi obtingut l'exequàtur d'acord amb el que preveu aquest títol.

2. El procediment d'execució a Espanya de les resolucions estrangeres es regeix per les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil, incloent-hi la caducitat de l'acció executiva.

3. Es pot sol·licitar l'execució parcial d'una resolució.

Article 51. *Execució de transaccions judicials.*

Les transaccions judicials estrangeres que hagin estat reconegudes s'han d'executar de conformitat amb el que estableix l'article anterior.

CAPÍTOL IV

Del procediment judicial d'exequàtur

Article 52. *Competència.*

1. La competència per conèixer de les sol·licituds d'exequàtur correspon als jutjats de primera instància del domicili de la part davant de la qual se sol·licita el reconeixement o l'execució, o de la persona a qui es refereixen els efectes de la resolució judicial estrangera. Subsidiàriament, la competència territorial es determina pel lloc d'execució o pel lloc en què la resolució hagi de produir els seus efectes, i és competent, en últim cas, el jutjat de primera instància davant del qual s'interposi la demanda d'exequàtur.

2. La competència dels jutjats mercantils per conèixer de les sol·licituds d'execuàtur de resolucions judicials estrangeres que versin sobre matèries de la seva competència es determina d'acord amb els criteris que estableix l'apartat 1.

3. Si la part contra la qual s'insti l'execuàtur està sotmesa a procés concursal a Espanya i la resolució estrangera té per objecte algunes de les matèries competència del jutge del concurs, la competència per conèixer de la sol·licitud d'execuàtur correspon al jutge del concurs i se substancia pels tràmits de l'incident concursal.

4. L'òrgan jurisdiccional espanyol ha de controlar d'ofici la competència objectiva per conèixer d'aquests processos.

Article 53. *Assistència jurídica gratuïta.*

Les parts en el procés d'execuàtur poden sol·licitar les prestacions que els puguin correspondre de conformitat amb la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta.

Article 54. *Procés.*

1. El procés d'execuàtur, en què les parts han d'estar representades per un procurador i assistides d'un lletrat, s'inicia mitjançant demanda a instància de qualsevol persona que acrediti un interès legítim. La demanda d'execuàtur i la sol·licitud d'execució es poden acumular en el mateix escrit. No obstant això, no s'ha de procedir a l'execució fins que s'hagi dictat la resolució que decreti l'execuàtur.

2. Es pot sol·licitar l'adopció de mesures cautelars, d'acord amb les previsions de la Llei d'enjudiciament civil, que assegurin l'efectivitat de la tutela judicial que es pretengui.

3. La demanda s'ha d'adreçar contra la part o les parts davant de les quals es vulgui fer valer la resolució judicial estrangera.

4. La demanda s'ha d'ajustar als requisits de l'article 399 de la Llei d'enjudiciament civil i ha d'anar acompanyada de:

a) L'original o còpia autèntica de la resolució estrangera, degudament legalitzats o postil·lats.

b) El document que acrediti, si la resolució es va dictar en rebel·lia, el lliurament o la notificació de la cèdula de citació a termini o el document equivalent.

c) Qualsevol altre document acreditatiu de la fermesa i força executiva si s'escau de la resolució estrangera a l'Estat d'origen, aspecte que pot constar en la mateixa resolució o que es pot desprendre de la llei aplicada pel tribunal d'origen.

d) Les traduccions pertinents d'acord amb l'article 144 de la Llei d'enjudiciament civil.

5. La demanda i els documents presentats els ha d'examinar el secretari judicial, que ha de dictar un decret en què l'admeti i n'ha de donar trasllat a la part demandada perquè s'oposi en el termini de trenta dies. El demandat pot adjuntar al seu escrit d'oposició els documents, entre d'altres, que permetin impugnar l'autenticitat de la resolució estrangera, la correcció de la citació a termini al demandat, la fermesa i força executiva de la resolució estrangera.

6. El secretari judicial, no obstant això, en cas que aprecii la falta de reparació d'un defecte processal o d'una possible causa d'inadmissió, d'acord amb les lleis processals espanyoles, ha de procedir a donar compte a l'òrgan jurisdiccional perquè resolgui en termini de deu dies sobre l'admissió en els casos en què consideri falta de jurisdicció o de competència o quan la demanda pateixi de defectes formals o la documentació sigui incompleta i l'actor no els hagi reparat en el termini de cinc dies concedit pel secretari judicial per fer-ho.

7. Formalitzada l'oposició o transcorregut el termini per fer-ho sense que aquesta s'hagi formalitzat, l'òrgan jurisdiccional ha de resoldre per mitjà d'interlocutòria el que sigui procedent en el termini de deu dies.

8. El Ministeri Fiscal ha d'intervenir sempre en aquests processos, i a aquests efectes se li ha de donar trasllat de totes les actuacions.

Article 55. *Recursos.*

1. Contra la interlocutòria d'exequàtur només es pot interposar recurs d'apel·lació de conformitat amb les previsions de la Llei d'enjudiciament civil. Si la interlocutòria recorreguda és estimatòria, l'òrgan jurisdiccional pot suspendre l'execució o subjectar aquesta execució a la prestació de la caució oportuna.

2. Contra la resolució dictada per l'Audiència Provincial en segona instància, la part legitimada pot interposar el recurs extraordinari per infracció processal o el recurs de cassació de conformitat amb les previsions de la Llei d'enjudiciament civil.

CAPÍTOL V

Dels documents públics estrangers

Article 56. *Execució de documents públics estrangers.*

1. Els documents públics expedits o autoritzats per autoritats estrangeres són executables a Espanya si ho són en el seu país d'origen i no són contraris a l'ordre públic.

2. Als efectes de la seva executabilitat a Espanya han de tenir almenys la mateixa eficàcia o equivalent que els expedits o autoritzats per autoritats espanyoles.

Article 57. *Adequació d'institucions jurídiques estrangeres.*

Els notaris i funcionaris públics espanyols, quan sigui necessari per a l'execució correcta de documents públics expedits o autoritzats per autoritats estrangeres, poden adequar a l'ordenament espanyol les institucions jurídiques desconegudes a Espanya, i substituir-les per una altra o altres que tinguin efectes equivalents en la nostra legislació i persegueixin finalitats i interessos similars. Qualsevol interessat pot impugnar l'adequació efectuada directament davant un òrgan jurisdiccional.

CAPÍTOL VI

De la inscripció en registres públics

Article 58. *Disposicions generals.*

El procediment registral, els requisits legals i els efectes dels assentaments registrals s'han de sotmetre, en tot cas, a les normes del dret espanyol.

Article 59. *Inscripció de resolucions judicials estrangeres.*

1. No es requereix cap procediment especial per a la inscripció en els registres espanyols de la propietat, mercantil i de béns mobles de les resolucions judicials estrangeres que no admetin recurs d'acord amb la seva legislació, tant si es tracta de resolucions judicials fermes com de resolucions de jurisdicció voluntària definitives. Si no són fermes o definitives, només poden ser objecte d' anotació preventiva.

2. Per a la inscripció de les resolucions judicials estrangeres a què es refereix l'apartat anterior, amb caràcter previ a la qualificació del títol inscripció, el registrador ha de verificar la regularitat i l'autenticitat formal dels documents presentats i la inexistència de les causes de denegació de reconeixement que preveu el capítol II del present títol, i ha de notificar la seva decisió, per correu, telegrama o qualsevol altre mitjà tècnic que permeti deixar constància de la recepció, de la seva data i del contingut del comunicat al presentant i a la part davant de la qual es pretén fer valer la resolució estrangera, en el domicili que consti en el Registre o en la resolució presentada, els quals en el termini de vint dies es poden oposar a aquesta decisió.

Quan no s'hagi pogut practicar la notificació en els domicilis indicats i, en tot cas, quan el registrador adopti una decisió contrària al reconeixement incidental, s'ha de suspendre

la inscripció sol·licitada i el registrador ha de remetre les parts al jutge que hagi d'entendre del procediment de reconeixement a títol principal que regula aquest títol; a instància del presentant es pot estendre anotació de suspensió de l'assentament sol·licitat.

3. Queda sempre intacta la possibilitat que l'interessat recorri al procés d'executur que preveu aquest títol.

Article 60. *Inscripció de documents públics estrangers.*

Els documents públics estrangers extrajudicials es poden inscriure en els registres públics espanyols si compleixen els requisits que estableix la legislació específica aplicable i sempre que l'autoritat estrangera hagi intervingut en la confecció del document exercint funcions equivalents a les que exerceixen les autoritats espanyoles en la matèria de què es tracti i produeixi els mateixos efectes o els més semblants en el país d'origen.

Article 61. *Adaptació.*

1. Quan la resolució o el document públic estranger ordeni mesures o incorpori drets que siguin desconeguts en dret espanyol, el registrador els ha d'adaptar, en tant que sigui possible, a una mesura o dret previstos o coneguts en l'ordenament jurídic espanyol que tinguin efectes equivalents i persegueixin una finalitat i interessos similars, si bé aquesta adaptació no té més efectes que els que disposa el dret de l'Estat d'origen. Abans de la inscripció, el registrador ha de comunicar al titular del dret o mesura de què es tracti l'adaptació a fer.

2. Qualsevol interessat pot impugnar l'adaptació directament davant d'un òrgan jurisdiccional.

Disposició addicional primera. *Normes especials en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil.*

Als efectes del que preveu l'article 2 d'aquesta Llei, tenen la consideració de normes especials en matèria de cooperació jurídica internacional en matèria civil i mercantil, entre d'altres, les següents:

- a) Els articles 199 a 230 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal.
- b) Els articles 25 a 31 de la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'adopció internacional.
- c) Els articles 94 a 100 de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.
- d) L'article 67, apartat 1, del text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres normes complementàries, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.
- e) L'article 46 de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'arbitratge.
- f) Les normes de la Llei i el Reglament hipotecaris, així com del Codi de comerç i del Reial decret 1784/1996, de 19 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament del Registre Mercantil, reguladores de la inscripció de documents estrangers en la mesura que siguin compatibles amb el que disposa aquesta Llei.
- g) Les normes de dret internacional privat que conté la Llei de jurisdicció voluntària.

Disposició addicional segona. *Formularis normalitzats.*

Per mitjà d'una ordre del ministre de Justícia es poden establir tot tipus de formularis normalitzats que facilitin l'aplicació d'aquesta Llei i la formalització de les sol·licituds de cooperació jurídica internacional i les comissions rogatòries.

Disposició addicional tercera. *Previsió de costos.*

Les mesures que inclou aquesta norma no poden suposar un increment de dotacions ni de retribucions ni d'altres despeses de personal.

Disposició transitòria única. *Règim aplicable als processos en tramitació.*

1. Aquesta Llei s'ha d'aplicar a les sol·licituds de cooperació jurídica internacional rebudes per les autoritats espanyoles després de la seva entrada en vigor.
2. El títol IV s'ha d'aplicar a les demandes que es presentin davant els òrgans jurisdiccionals espanyols després de l'entrada en vigor de la Llei.
3. El títol V s'ha d'aplicar a les demandes d'executur que es presentin davant dels òrgans jurisdiccionals espanyols després de l'entrada en vigor de la Llei, independentment de la data en què s'hagi dictat la resolució estrangera.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

1. Queden derogats els articles 951 a 958 de la Llei d'enjudiciament civil, aprovada pel Reial decret de 3 de febrer de 1881.
2. Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al que disposa aquesta Llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei hipotecària.*

El paràgraf primer de l'article 14 de la Llei hipotecària queda redactat en els termes següents:

«El títol de la successió hereditària, als efectes del Registre, és el testament, el contracte successori, l'acta de notorietat per a la declaració d'hereus abintestat i la declaració administrativa d'hereu abintestat a favor de l'Estat, així com, si s'escau, el certificat successori europeu a què es refereix el capítol VI del Reglament (UE) núm. 650/2012.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.*

Les actuals disposicions finals vint-i-cinquena a vint-i-setena passen a ser vint-i-setena, vint-i-vuitena i vint-i-novena, respectivament, i s'introdueixen una nova disposició final vint-i-cinquena i una nova disposició final vint-i-sisena amb la redacció següent:

«Disposició final vint-i-cinquena. *Mesures per facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (UE) núm. 1215/2012 del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2012, relatiu a la competència judicial, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria civil i mercantil.*

1. Regles sobre el reconeixement de resolucions d'un Estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

1a Les resolucions incloses en l'àmbit d'aplicació del Reglament (UE) núm. 1215/2012, i dictades en un Estat membre de la Unió Europea s'han de reconèixer a Espanya sense necessitat de recórrer a cap procediment.

2a Si la denegació del reconeixement s'invoca com una qüestió incidental davant d'un òrgan judicial, aquest òrgan és competent per conèixer d'aquesta, seguint el procediment que estableixen els articles 388 i següents d'aquesta Llei, i l'eficàcia d'aquest reconeixement queda limitada al que s'hagi resolt en el procés principal del qual l'incident porta causa, i sense que es pugui impedir que en un procés a part es resolgui de manera principal sobre el reconeixement de la resolució.

3a La part que vulgui invocar a Espanya una resolució dictada en altre Estat membre ha de presentar els documents que preveu l'article 37 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, i l'òrgan judicial o l'autoritat davant la qual s'invocui aquesta pot demanar les traduccions o transcripcions que preveu l'apartat 2 de l'article esmentat.

4a L'òrgan judicial o l'autoritat davant la qual s'invoqui una resolució dictada en un altre Estat membre pot suspendre el procediment pels motius que preveu l'article 38 del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

5a A petició de qualsevol part interessada s'ha de denegar el reconeixement de la resolució per algun dels motius de l'article 45 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 i d'acord amb el procediment que preveu l'apartat 4 d'aquesta disposició final. És competent el jutjat de primera instància que correspongui de conformitat amb els articles 50 i 51 d'aquesta Llei.

6a El mateix procediment que preveu l'apartat 4 d'aquesta disposició s'ha de seguir quan la part interessada sol·liciti que es declari que la resolució estrangera no incorre en els motius de denegació del reconeixement que recull l'article 45 del Reglament. És competent el jutjat de primera instància que correspongui de conformitat amb els articles 50 i 51 d'aquesta Llei.

2. Regles sobre l'execució de resolucions amb força executiva d'un Estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

1a Les resolucions dictades en un Estat membre que tinguin força executiva en aquest també l'han de tenir a Espanya sense necessitat d'una declaració de força executiva i s'han d'executar en les mateixes condicions que si s'haguessin dictat a Espanya, de conformitat amb el que disposen els articles 39 a 44 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 i la present disposició.

No obstant això, i sense perjudici del que disposa l'article 2.a), paràgraf segon del Reglament (UE) núm. 1215/2012, si es tracta d'una resolució que ordeni una mesura provisional o cautelar, només s'ha d'executar a Espanya si l'òrgan jurisdiccional que l'ha dictat ha certificat que és competent quant al fons de l'assumpte.

2a Als efectes de l'execució d'una resolució amb força executiva, el sol·licitant ha de facilitar els documents previnguts a l'article 42.1 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 o els previstos a l'article 42.2 del mateix Reglament si es tracta d'una resolució que ordeni una mesura provisional o cautelar, així com, si ho exigeix l'òrgan judicial competent, la traducció del certificat previnguda a l'article 42.3 d'aquest Reglament. Només es pot exigir al sol·licitant que presenti una traducció de la resolució si no es poden continuar les diligències sense aquesta.

3a L'execució de resolucions amb força executiva d'un Estat membre s'ha de portar a terme a Espanya en tot cas de conformitat amb les disposicions d'aquesta Llei.

4a Qualsevol resolució amb força executiva d'un Estat membre comporta la facultat d'aplicar les mesures cautelars que preveu aquesta Llei, d'acord amb el procediment que s'hi preveu.

3. No-acreditació de la notificació del certificat i traducció de la resolució estrangera.

1a Als efectes de l'aplicació de l'article 43.1 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, abans d'adoptar la primera mesura d'execució, quan l'executant no acrediti que ja s'ha notificat el certificat previst per l'article 53 i la resolució estrangera a la persona contra la qual s'insti l'execució, se li ha de notificar a aquesta l'un o l'altra, o si s'escau tots dos, juntament amb la interlocutòria que despatxa l'execució.

2a Als efectes de l'aplicació de l'article 43.2 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, la persona contra la qual s'insti l'execució disposa d'un termini de cinc dies per sol·licitar la traducció de la resolució estrangera, a comptar de la notificació del despatx de l'execució, si no se li ha notificat anteriorment i no s'ha adjuntat amb la demanda d'execució una traducció d'aquesta resolució.

3a Mentre no se li lliuri la traducció queda en suspens el termini que preveu l'article 556.1 d'aquesta Llei per oposar-se a l'execució, així com el termini de

contestació que preveu l'apartat següent. El jutge ha de sobreseure l'execució si en el termini d'un mes l'executant no aporta la traducció.

4a Aquest apartat no s'ha d'aplicar a l'execució de mesures cautelars d'una resolució o quan la persona que insti l'execució sol·liciti mesures cautelars de conformitat amb l'apartat 2, regla 4a, d'aquesta disposició.

4. Regles sobre la denegació de l'execució de resolucions amb força executiva d'un Estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 1215/2012.

Sense perjudici dels motius d'oposició a l'execució que preveu aquesta Llei, a petició de la persona contra la qual s'hagi instat, s'ha de denegar l'execució d'una resolució amb força executiva per la concurrència d'un o diversos dels motius de denegació del reconeixement que recull l'article 45 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, per les vies del judici verbal, amb les especialitats següents:

1a La competència correspon al jutjat de primera instància que conegui de l'execució.

2a La demanda s'ha de presentar de conformitat amb el que estableix l'article 437 d'aquesta Llei, si s'escau en un termini de deu dies a comptar de la data de notificació al demandat del despatx de l'execució, acompanyada dels documents a què es refereix l'article 47.3 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 i qualssevol altres justificatius de la seva pretensió i, si s'escau, ha de contenir la proposició dels mitjans de prova la pràctica dels quals interessi l'actor.

3a L'actor pot sol·licitar les mesures que preveu l'article 44.1 del Reglament (UE) núm. 1215/2012. A petició igualment de l'actor, en el supòsit de l'article 44.2 del mateix Reglament s'ha d'adoptar la suspensió del procediment sense més dilació.

4a El secretari judicial ha de donar trasllat de la demanda al demandat, perquè contesti en el termini de 10 dies. En la contestació, acompanyada dels documents justificatius de la seva oposició, ha de proposar tots els mitjans de prova de què intenti valer-se. D'aquest escrit, i dels documents que l'acompanyen, se n'ha de donar trasllat a l'actor.

5a Contestada la demanda o transcorregut el termini corresponent, el secretari judicial ha de citar les parts a la vista, si així ho sol·liciten en els seus escrits de demanda i contestació. Si en els seus escrits no han sol·licitat la celebració d'una vista, o quan l'única prova proposada sigui la de documents, i aquests ja s'han aportat al procés sense que hagin resultat impugnats, o en el cas dels informes pericials no sigui necessària la ratificació, el jutge ha de resoldre mitjançant interlocutòria, sense més tràmit.

6a Contra aquesta interlocutòria es pot interposar recurs d'apel·lació. Contra la sentència dictada en segona instància es pot interposar, si s'escau, recurs extraordinari per infracció processal i recurs de cassació en els termes que preveu aquesta Llei. L'òrgan judicial que conegui d'algun d'aquests recursos pot suspendre el procediment si s'ha presentat un recurs ordinari contra la resolució a l'Estat membre d'origen o si encara no ha expirat el termini per interposar-lo, de conformitat amb l'article 51 del Reglament (UE) núm. 1215/2012. A aquests efectes, quan la resolució s'hagi dictat a Irlanda, Xipre o el Regne Unit, qualsevol recurs previst en algun d'aquests estats membres d'origen es considera recurs ordinari.

5. Expedició del certificat.

1a Als efectes de l'aplicació de l'article 53 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, l'expedició del certificat que preveu aquest precepte es pot sol·licitar per mitjà d'altresí en la demanda, per a la seva expedició de manera simultània a la sentència. En tot cas, l'expedició s'ha de fer de manera separada i mitjançant providència, utilitzant el model de formulari a què es refereix l'article esmentat.

Quan es tracti de transaccions judicials, la certificació s'ha d'expedir de la mateixa manera, als efectes de l'article 60 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, utilitzant el model de formulari que s'hi preveu.

2a En el cas de documents públics que tinguin força executiva, el model de formulari a què es refereix l'article 60 del Reglament (UE) núm. 1215/2012 l'ha d'expedir el notari autoritzant, o qui legalment el substitueixi o succeeixi en el protocol. D'aquesta expedició n'ha de deixar constància mitjançant una nota en la matriu o pòlissa en la qual ha d'incorporar una còpia autèntica, i l'original del certificat és el document que ha de circular.

6. Adaptació.

Als efectes d'aplicació de l'article 54 del Reglament (UE) núm. 1215/2012, l'autoritat que resolgui sobre el reconeixement o l'execució d'una resolució estrangera ha de procedir a la seva adaptació en els termes que preveu el precepte esmentat. Contra la decisió sobre l'adaptació de la mesura o ordre estrangera es poden presentar els recursos que la legislació processal prevegi en funció del tipus de resolució i del procediment de què es tracti.

7. Força executiva dels documents públics.

1a Els documents públics que tinguin força executiva a l'Estat membre d'origen també l'han de tenir a Espanya sense necessitat d'una declaració de força executiva; la seva execució només es pot denegar en cas que sigui manifestament contrària a l'ordre públic. El document públic presentat ha de complir els requisits necessaris perquè es consideri autèntic a l'Estat membre d'origen.

2a La persona contra la qual s'hagi instat l'execució pot sol·licitar la denegació de l'execució de conformitat amb el procediment que preveu l'apartat 4 d'aquesta disposició.

3a L'execució de documents públics emesos en un Estat membre s'ha de portar a terme a Espanya, en tot cas, d'acord amb les disposicions d'aquesta Llei, i s'han d'aplicar les normes d'aquesta disposició.

8. Força executiva de les transaccions judicials.

Les transaccions judicials que tinguin força executiva a l'Estat membre d'origen s'han d'executar a Espanya en les mateixes condicions que preveu per als documents públics l'apartat anterior.»

Disposició final vint-i-sisena. *Mesures per facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (UE) núm. 650/2012 del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de juliol de 2012, relatiu a la competència, la llei aplicable, el reconeixement i l'execució de les resolucions, a l'acceptació i l'execució dels documents públics en matèria de successions mortis causa i a la creació d'un certificat successori europeu.*

1. Regles d'execució i reconeixement de resolucions d'un Estat membre de la Unió Europea a l'empara del Reglament (UE) núm. 650/2012.

1a Qualsevol part interessada pot sol·licitar que es declari la força executiva a Espanya d'una resolució inclosa en l'àmbit d'aplicació del Reglament (UE) núm. 650/2012, i dictada en un Estat membre de la Unió Europea que hi tingui força executiva, d'acord amb el procediment que preveuen els apartats 2 a 7 d'aquesta disposició.

2a Les resolucions dictades en un Estat membre de la Unió Europea s'han de reconèixer a Espanya sense necessitat de recórrer a cap procediment. No obstant això, en cas d'oposició, qualsevol part interessada que invoqui el reconeixement a títol principal d'una resolució d'aquest tipus pot sol·licitar, pel mateix procediment que preveu l'apartat 1, que es reconegui aquesta resolució.

Si la denegació del reconeixement s'invoca com una qüestió incidental davant d'un òrgan judicial, aquest òrgan és competent per conèixer d'aquesta, seguint el

procediment que estableixen els articles 388 i següents d'aquesta Llei, i l'eficàcia d'aquest reconeixement queda limitada al que s'hagi resolt en el procés principal del qual l'incident porta causa, i sense que es pugui impedir que en un procés a part es resolgui de manera principal sobre el reconeixement de la resolució.

En qualsevol cas, l'òrgan judicial davant del qual s'hagi sol·licitat el reconeixement pot suspendre el procediment si aquesta resolució és objecte d'un recurs ordinari a l'Estat membre d'origen.

2. Competència.

La competència per conèixer del procediment de força executiva correspon als jutjats de primera instància del domicili de la part davant de la qual se sol·licita el reconeixement o l'execució, o del lloc d'execució en què la resolució hagi de produir els seus efectes.

3. Assistència jurídica gratuïta.

1a L'assistència jurídica gratuïta en aquest procediment s'ha d'ajustar a les normes generals aplicables a Espanya.

2a Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, el sol·licitant que a l'Estat membre d'origen hagi obtingut totalment o parcialment el benefici de justícia gratuïta o una exempció de les costes i despeses, ha de gaudir en aquest procediment del benefici de justícia gratuïta més favorable o de l'exempció més àmplia possible d'acord amb les normes generals aplicables a Espanya.

4. Procediment de declaració de força executiva d'una resolució.

1a La sol·licitud de declaració de força executiva s'ha de presentar mitjançant una demanda que s'ha d'ajustar als requisits de l'article 437 d'aquesta Llei i ha d'anar acompanyada dels documents següents:

- a) Una còpia autèntica de la resolució.
- b) La certificació que preveu l'article 46.3.b) del Reglament (UE) núm. 650/2012.

2a Si no es presenta la certificació que preveu l'apartat anterior, l'òrgan judicial pot fixar un termini per a la seva presentació, acceptar un document equivalent o dispensar-ne si considera que disposa de suficient informació.

L'òrgan judicial també pot demanar una traducció dels documents feta per una persona qualificada per fer traduccions en un dels estats membres.

3a El sol·licitant no està obligat a tenir adreça postal a Espanya ni a actuar representat per procurador ni assistit de lletrat.

4a El sol·licitant pot instar l'adopció de mesures provisionals o cautelars de conformitat amb el que preveu aquesta Llei. La declaració de força executiva ha d'incloure l'autorització per adoptar qualsevol mesures cautelars.

5a Complertes les formalitats que preveuen les regles 1a i 2a, el jutge mitjançant interlocutòria ha de declarar immediatament la força executiva de la resolució, sense donar trasllat per a al·legacions a la part contra la qual se sol·licita la declaració i sense procedir a l'examen dels motius de denegació del reconeixement que preveu l'article 40 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

Si la resolució objecte de la declaració conté diverses pretensions i no es pot declarar la força executiva de totes aquestes, la interlocutòria ha de declarar la força executiva de les que siguin procedents.

6a La notificació a la part contra la qual s'hagi sol·licitat la declaració ha d'anar acompanyada dels documents a què es refereixen les regles 1a i 2a d'aquest apartat.

5. Recursos contra la resolució sobre la sol·licitud de declaració de força executiva.

1a La resolució sobre la sol·licitud de declaració de força executiva la poden recórrer qualsevol de les parts en el termini de trenta dies naturals. Si la part contra la qual es va sol·licitar la declaració està domiciliada fora d'Espanya, té un termini de seixanta dies naturals per interposar el recurs; aquest termini no admet pròrroga per raó de la distància a Espanya del seu domicili.

La competència per conèixer del recurs correspon a l'Audiència Provincial.

2a Durant el termini del recurs contra la declaració de força executiva i fins que es resolgui sobre aquest, només es poden adoptar mesures cautelars sobre els béns de la part contra la qual s'hagi sol·licitat l'execució.

3a Contra la sentència dictada en segona instància es pot interposar, si s'escau, recurs extraordinari per infracció processal i recurs de cassació en els termes que preveu aquesta Llei.

6. Procediment del recurs contra la resolució sobre la sol·licitud de declaració de força executiva.

El recurs que preveu la regla 1a de l'apartat anterior s'ha de substanciar per les vies del recurs d'apel·lació, incloses les normes sobre representació processal i defensa tècnica, amb les especialitats següents:

a) Sense perjudici de l'al·legació d'infracció de normes o garanties processals en la primera instància, el recurs només es pot basar en algun o alguns dels motius que preveu l'article 40 del Reglament (UE) núm. 650/2012; el recurrent ha d'adjuntar a l'escrit d'interposició els documents justificatius de la seva pretensió que consideri necessaris i, si s'escau, ha de contenir la proposició dels mitjans de prova la pràctica dels quals interressi.

b) El secretari judicial ha de donar trasllat de l'escrit de recurs i dels documents que l'acompanyin a les altres parts, i les ha de citar a termini per vint dies naturals perquè presentin els escrits d'oposició o impugnació, als quals s'han d'adjuntar els documents justificatius que considerin necessaris i, si s'escau, ha de contenir la proposició dels mitjans de prova la pràctica dels quals interressi.

c) En cas d'incompareixença de la part contra la qual se sol·liciti la declaració de força executiva, si la seva residència habitual està fora d'Espanya, s'ha d'aplicar el que disposa l'article 16 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

7. Suspensió dels recursos.

El tribunal davant el qual s'interposi qualsevol dels recursos que preveu l'apartat 5 ha de suspendre el procediment, a instància de la part contra la qual se sol·liciti la declaració de força executiva, si aquesta força executiva ha estat suspesa a l'Estat membre d'origen perquè s'ha interposat un recurs.

8. Força executiva dels documents públics.

Els documents públics que tinguin força executiva a l'Estat membre d'origen s'han de declarar, a petició de qualsevol de les parts interessades, amb força executiva a Espanya de conformitat amb el procediment que regulen els apartats 2 a 7 d'aquesta disposició final, i s'ha de presentar la certificació que preveu l'apartat 4.1.a b) de conformitat amb el que disposa l'article 60.2 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

El tribunal davant del qual s'interposi qualsevol dels recursos que preveu l'apartat 16 d'aquesta disposició només ha de desestimar o revocar la declaració de força executiva d'un document públic quan aquesta sigui manifestament contrària a l'ordre públic.

9. Força executiva de les transaccions judicials.

Les transaccions judicials que tinguin força executiva a l'Estat membre d'origen s'han de declarar, a petició de qualsevol de les parts interessades, amb força executiva a Espanya de conformitat amb el procediment que regulen els apartats 2 a 7 d'aquesta

disposició final, i s'ha de presentar la certificació que preveu l'apartat 4.1.a b) de conformitat amb el que disposa l'article 61.2 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

El tribunal davant del qual s'interposi qualsevol dels recursos que preveu l'apartat 5 només ha de desestimar o revocar la declaració de força executiva d'una transacció judicial quan aquesta sigui manifestament contrària a l'ordre públic.

10. Expedició de la certificació d'una resolució, document públic o transacció judicial als efectes de la seva força executiva en un altre Estat membre.

1a Als efectes de l'aplicació de l'article 46.3 del Reglament, l'expedició de la certificació que preveu aquest precepte correspon a l'òrgan judicial que hagi dictat la resolució i s'ha de fer de manera separada mitjançant providència, utilitzant el model de formulari que preveu l'article esmentat.

S'ha de fer el mateix als efectes de l'aplicació de l'article 61 del Reglament, quan es tracti d'una transacció judicial, i per a l'expedició de la certificació s'ha d'utilitzar el model de formulari que preveu l'article esmentat.

2a En el cas de documents públics, la certificació a què es refereix l'article 60 del Reglament l'ha d'expedir el notari autoritzant, o qui legalment el substitueixi o succeeixi en el protocol, utilitzant el model de formulari que preveu l'article esmentat. D'aquesta expedició se n'ha de deixar constància mitjançant nota a la matriu, en la qual s'ha d'incorporar una còpia autèntica i l'original del certificat és el document que ha de circular. Si no és possible la incorporació a la matriu, s'ha d'esmentar, mitjançant una nota, l'acta posterior a la qual s'ha d'incorporar.

11. Expedició per un òrgan judicial del certificat successori europeu.

1a L'expedició per un òrgan judicial d'un certificat successori europeu s'ha d'adoptar de manera separada i mitjançant providència, en la forma que preveu l'article 67 del Reglament (UE) núm. 650/2012, prèvia sol·licitud que es pot presentar mitjançant el formulari que preveu l'article 65.2 del mateix Reglament.

2a La competència per expedir judicialment un certificat successori europeu correspon al mateix tribunal que substanciï o hagi substanciat la successió. Del certificat successori se n'ha d'expedir testimoni, que s'ha de lliurar al sol·licitant.

3a Qualsevol persona que tingui dret a sol·licitar un certificat pot recórrer les decisions adoptades per l'òrgan judicial corresponent.

12. Rectificació, modificació o anul·lació del certificat successori europeu emès per un òrgan judicial.

1a El procediment per a la rectificació d'un certificat successori europeu, tal com està previst a l'article 71.1 del Reglament (UE) núm. 650/2012, s'ha de resoldre en la forma que preveuen els apartats 1 a 4 de l'article 267 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.

2a El procediment per a la modificació o anul·lació de l'emissió d'un certificat successori europeu a què es refereix l'article 71.1 del Reglament (UE) núm. 650/2012 s'ha de tramitar i resoldre, en única instància, de conformitat amb el que hi ha previst per al recurs de reposició que regula aquesta Llei.

3a En tot cas, d'acord amb l'article 71.3 del Reglament (UE) núm. 650/2012, el tribunal ha de comunicar sense demora, a totes les persones a les quals es van lliurar còpies autèntiques del certificat en virtut de l'article 70.1 del mateix Reglament, qualsevol rectificació, modificació o anul·lació d'aquest.

13. Denegació per un òrgan judicial de l'emissió del certificat successori europeu.

La denegació d'emissió d'un certificat successori europeu s'ha d'adoptar de manera separada mitjançant interlocutòria i es pot impugnar, en única instància, pels tràmits del recurs de reposició.

14. Expedició per un notari del certificat successori europeu.

1a Prèvia sol·licitud, competeix al notari que declari la successió o algun dels seus elements o a qui legalment el substitueixi o succeeixi en el seu protocol, l'expedició del certificat que preveu l'article 62 del Reglament (UE) núm. 650/2012, i per fer-ho ha d'utilitzar el formulari a què es refereix l'article 67 del mateix Reglament. La sol·licitud de l'expedició d'un certificat successori es pot presentar mitjançant el formulari que preveu l'article 65.2 del mateix Reglament.

2a D'aquesta expedició del certificat successori europeu, que té el caràcter de document públic d'acord amb l'article 17 de la Llei del notariat de 28 de maig de 1862, se n'ha de deixar constància mitjançant una nota a la matriu de l'escriptura que substanciï l'acte o negoci, a la qual s'ha d'incorporar l'original del certificat, i se n'ha de lliurar una còpia autèntica al sol·licitant.

Si no és possible la incorporació a la matriu, s'ha d'esmentar, mitjançant una nota, l'acta posterior a la qual s'ha d'incorporar l'original del certificat.

15. Rectificació, modificació o anul·lació del certificat successori europeu emès per notari.

1a Correspon al notari en el protocol del qual s'inclogui la rectificació del certificat successori europeu en cas que s'hi observi un error material, així com la modificació o anul·lació que preveu l'article 71.1 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

2a En tot cas, de conformitat amb l'article 71.3 del Reglament (UE) núm. 650/2012, el notari ha de comunicar sense demora, a totes les persones a les quals es van lliurar còpies autèntiques del certificat en virtut de l'article 70.1, qualsevol rectificació, modificació o anul·lació d'aquest.

16. Recurs.

1a Les decisions adoptades per un notari relatives a un certificat successori europeu les pot recórrer qui tingui interès legítim d'acord amb els articles 63.1 i 65 del Reglament (UE) núm. 650/2012.

2a La negativa d'un notari a rectificar, modificar, anul·lar o expedir un certificat successori europeu la pot recórrer qui tingui interès legítim d'acord amb els articles 71 i 73 apartat 1, lletra a) del Reglament (UE) núm. 650/2012.

3a El recurs, en única instància, contra les decisions a què es refereixen les regles 1a i 2a d'aquest apartat s'ha d'interposar directament davant del jutge de primera instància del lloc de residència oficial del notari, i s'ha de substanciar pels tràmits del judici verbal.

17. Efectes del recurs.

1a Si, com a conseqüència del recurs que preveu l'apartat anterior, s'acredita que el certificat successori europeu expedit no respon a la realitat, l'òrgan judicial competent ha d'ordenar que el notari emissor el rectifiqui, modifiqui o anul·li segons la resolució judicial recaiguda.

2a Si, com a conseqüència del recurs s'acredita que la negativa a expedir el certificat successori europeu era injustificada, l'òrgan judicial competent ha d'expedir el certificat o garantir que el notari emissor torni a examinar el cas i prengui una nova decisió d'acord amb la resolució judicial recaiguda.

3a En tot cas, ha de constar a la matriu de l'escriptura que substanciï l'acte o negoci i a la de l'acta de protocol·lització del certificat successori europeu emès, una nota de la rectificació, modificació o anul·lació fetes, així com de la interposició del recurs i de la resolució judicial recaiguda en aquest.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en afers civils i mercantils.*

L'article 27 de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en afers civils i mercantils, queda redactat en els termes següents:

«Article 27. *Execució dels acords de mediació transfronterers.*

1. Sense perjudici del que disposin la normativa de la Unió Europea i els convenis internacionals vigents a Espanya, el reconeixement i l'execució d'un acord de mediació s'ha de produir en la forma que preveu la Llei de cooperació jurídica internacional en matèria civil.

2. Un acord de mediació que no hagi estat declarat executable per una autoritat estrangera només pot ser executat a Espanya prèvia elevació a escriptura pública per un notari espanyol a sol·licitud de les parts, o d'una d'elles amb el consentiment exprés de les altres.

3. El document estranger no pot ser executat quan resulti contrari a l'ordre públic espanyol.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat.*

La disposició addicional setzena de la Llei 2/2014, de 25 de març, de l'Acció i del Servei Exterior de l'Estat, queda redactada en els termes següents:

«Disposició addicional setzena. *Traduccions i interpretacions de caràcter oficial.*

Per reglament s'han de determinar els requisits perquè les traduccions i interpretacions d'una llengua estrangera al castellà i viceversa tinguin caràcter oficial. En tot cas, tenen aquest caràcter les certificades per l'Oficina d'Interpretació de Llengües del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, així com les fetes per qui tingui el títol de traductor-intèrpret jurat que atorga el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació. Els requisits per a l'atorgament d'aquest títol, així com la resta d'elements que conformen el seu règim jurídic, es despleguen per reglament. El traductor-intèrpret jurat ha de certificar amb la seva signatura i segell la fidelitat i l'exactitud de la traducció i interpretació.

També tenen caràcter oficial:

a) Les fetes o assumides com a pròpies per una representació diplomàtica o oficina consular d'Espanya a l'estranger, sempre que es refereixin a un document públic estranger que s'incorpora a un expedient o procediment iniciat o presentat davant l'esmentada unitat administrativa i que hagi de resoldre l'Administració espanyola.

b) Les fetes per una representació diplomàtica o oficina consular de carrera estrangera a Espanya, sempre que es refereixin al text d'una llei del seu país o a un document públic d'aquest.

El caràcter oficial d'una traducció o interpretació implica que aquesta pugui ser aportada davant d'òrgans judicials i administratius en els termes que es determinin reglamentàriament.

La traducció i interpretació que faci un traductor-intèrpret jurat o una representació diplomàtica o oficina consular, la pot revisar l'Oficina d'Interpretació de Llengües del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació a sol·licitud del titular de l'òrgan administratiu, judicial, registre o autoritat competent davant de qui es presenti.»

Disposició final cinquena. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència que, en matèria de legislació processal, correspon a l'Estat de conformitat amb l'article 149.1.6a de la Constitució espanyola.

El capítol VI del títol V es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.8a de la Constitució espanyola en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics, pel que fa al Registre de la propietat i al Registre de béns mobles, i a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.6a de la Constitució espanyola en matèria de legislació mercantil, pel que fa al Registre Mercantil.

La disposició final primera es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics, que estableix l'article 149.1.8a de la Constitució.

La disposició final tercera es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació mercantil, processal i civil, que estableix l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Disposició final sisena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de vint dies de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 30 de juliol de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY